

*Kalocsai Nebuló Általános Iskola, Speciális
Szakiskola és Egységes Gyógypedagógiai
Módszertani Intézmény*

*Fogyatékkal élők
nemzetközi napja*

*Pályaművek
2015.*

Értelmi Foggyatékosok
Napközi Otthona
KALOCSA

Kalocsa
Kulturális
Központ és
Könyvtár

KLEBELSBERG
INTÉZMÉNYFENNTARTÓ
KÖZPONT

Bajai Szakképzési Centrum

Tartalomjegyzék

EGY BOLDOG VAK TÖRTÉNETE	3
DOMINIK ÉS ROLAND TÖRTÉNETE	7
AJÁNDÉK.....	8
BENJAMIN, A VAK KISFIÚ.....	9
ÉDESAPÁM.....	11
<i>LÁTHATATLAN BARÁTSÁG</i>	14
<i>EGY JOBB ÉLETÉRT</i>	16
HATÁROK NÉLKÜL.....	20
BEFOGADNAK?.....	25
BÁRMIRE KÉPES VAGY.....	28
NE NÉZZ RÁM FURCSÁN	31
A FÁJDALOM	32

Pályázó neve: Kovács Kornél

Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő tanár: Toldi Jánosné

EGY BOLDOG VAK TÖRTÉNETE

Egyszer volt egy kisfiú, Petinek hívták. Kisebb, barna hajú kisfiú volt. Viszonylag boldog kisfiúnak tartották, de nem szerette az érzéseit kifejezni. Egy dolog bántotta őt, a vakság. Amikor elérkezett az 6. osztály már várta, hogy be mehessen az iskolába, mivel egy új helyre került. Kapott vadonatúj táskát, tolltartót és a többi felszerelést, ennek nagyon örült. Amikor elérkezett az iskola kezdés napja, a szülei elkísérték az iskola elé a barátjához, Istihez (az egyik barátja is át ment ebbe az iskolába), és ő segített bemenni. Amikor beültek az iskolapadba, odament pár felsős Petihez, és elkezdtek csúfolni a vakságáért, az egyik azt mondta:

-Na, mi van Petike, jaj de szép kis tolltartó, hadd vágjam le a földre!

Le is vágta, Peti elkezdett sírni, a barátja nem bírta megvédeni, mivel nem szállhatott volna szembe velük, nem kicsit voltak nagyobbak tőle. A nagyobbak kiszedték Petit a padból és meg is rugdosták. Mikor hazaért a szülei, sebeit látva azonnal megkérdezték, hogy mi történt, Peti azt válaszolta:

-Megverték. - Azonnal hívták az igazgatót, de a gyerek a telefon hangból hallva mondta hangosan: -Ne! -A szülei megszeppenve csöndben maradtak, a fiú folytatta:

-Nem szeretném, hogy mindig ti oldjátok meg a dolgaimat, szeretném, ha egy kicsit hagynátok, hogy én megoldjam.

Peti a szobájába csoszogott, és leült az ágyra. Gondolkodott, hogyan oldhatná meg ez a dolgot, de nem talált ötletet, így inkább ledőlt aludni. Ez így ment több napig, hétig, hónapig. Elérkezett a karácsony, Peti már várta, hogy mit kap, amikor hallotta, hogy leteszik az ajándékot a karácsonyfa alá, odaszaladt és ki bontotta. Valami szőrösét érzett kérdezte, hogy: - Mi ez?- A szülei az felelték: Egy kutya. - Peti még nem hallott kutyát és nem érzett, de tetszett neki (egy felnőtt golden retriever volt egy vakvezetőnek képzett kutya).

A szülei folytatták: Ő fog segíteni neked iskolába menni, mivel mondta Isti anyukája, hogy őt átíratják egy másik iskolába. Peti örült és szomorú is volt. Amikor újra iskola volt, az igazgató megengedte, hogy a kutyát is behozhassa az iskola épületébe. A gyerekek elkezdtek odamenni, megsimogatni és kérdezősködni a kutyáról, amíg oda nem mentek azok, akik piszkálták őt. A többiek eliszkoláltak onnan, a fiúk lekeverték Petinek egy pofont. A kutya morgott rájuk, ők meg elszaladtak félelmükben. Peti csak egy szót mondott a kutyának: - Köszönöm. - és megsimogatta a kutyát. Mikor hazaérkezett, ugyanazt mondta: - Köszönöm, hogy őt kaptam, gondolkoztam a nevén, és szerintem legyen Eldor! A szüleinek nem volt baja a névvel. Este Peti Eldorral aludt egy ágyban, mert mellette biztonságban érezte magát. Másnap már észrevette, hogy nem piszkálták a nagyobbak, ennek örült, de még barátja Eldoron kívül nem nagyon volt. És aki odament hozzá, az inkább csak a kutya miatt érdeklődött.

Az egyik vele egykorú gyerek elkezdte sajnálni Petit vakságáért így elkezdett segíteni neki Eldorral egyetemben, mint ahogy ezt István is tette, de nem csak ő, hanem 2 barátja is, név szerint Bence, Viktor és Barnabás. Barnabás alacsonyabb, szemüveges barna és vörös szerű haja volt. Bence magas, testesebb, de jó kondiban lévő szőke hajú. Viktor világos vörös hajú szemüveges. Mivel tél volt, nagy hóval el akartak volna menni Petivel hógolyózni, de sajnos vak volt így nem tudtak volna, mert nem lett volna fair, hogy Petit összevissza dobálják, mert nem lát minket, ő se élvezné- gondolkoztak, hogy mit csinálhatnának. Bence ezzel az ötlettel fordult hozzájuk.

- Mi lenne, ha nem játszanánk most, hanem csak sétálgatnánk és ismerkednénk egy kicsit.

Viktor és Barnabás egyaránt beleegyeztek, el is mentek Petihez, és bekopogtattak. Anyukája örömmel fogadta őket, hogy vannak barátai Petinek és megkínálta őket forrócsokival. Amíg Peti elkészült, elszürcsölték és jött is Peti nagy mosollyal az arcán, el is indultak és Peti kérdezte:

-Mit fogunk csinálni?- Viktor ezt válaszolta a kérdésre:

-Elmegyünk egy kicsit sétálni a dombra.- Peti még nem volt ott, de nem is érdekelte, hogy hova csak hogy velük mehet. Bence kezdte egy kérdéssel és azzal, hogy

-Peti honnan kaptad Eldort és honnan jött a név?

-Karácsonyra és a név nem tudom, csak úgy jött különösebb oka nem volt. Barnabás is kérdezett: -Egy baleset folytán lettél vak vagy születésed óta ez van? -Születésem óta. -Viktor halk nevetéssel mondta: - Nagyon bősavú vagy.- Ezen ők is nevettek. És a beszélgetés így folytatódott és közben Barnabás ezt kérdezte: Hé, fiúk, nincs kedvetek nálunk szilveszterezni?

-Peti kivételével beleegyeztek. Peti ezt mondta a kérdésre:

-Hát ,meg kell kérdeznem a szüleimtől, de remélem, elengednek. Barnabás azt mondta:

-Én is remélem, mert örülnék neki! Peti boldog volt, hogy ilyen kedvesek vele. Hazaért Eldorral és a többiekkel Peti anyukájához, egyből ezzel kezdte:

-Anya, légy szíves, Barnabáséknál szilveszterezhetnék Bencével meg a Viktorral? Légy szíves, nagyon jó lenne!

-Haj.. jól van, de csak a te kedvedért, remélem jó lesz. Akkor holnapután mehatsz

-Köszönöm szépen anya!-Peti nagyon boldog volt, átölelte anyukáját. Szilveszter napján 16:00kor pontosan odaért, ahogy beszéltek, rá pár percre Bencéék is oda érkeztek. Ettek egy kis kakaós kalácsot, és Barnabás apukája meghozta a pezsgőt, de mondta:

-Csak este, ne nyúlkaljál Barnabás!

-Jól van, jól van. A fiúk kuncogtak ezen, de Barnabás apukája kérdezett Petitől valamit:

-Te Peti, mi van a szemeddel?

Barnabás egyből beleszólt:

-Apa, Peti nem szeret erről beszélni!

Peti is mondta:

-Hagyd csak, engem nem zavar, és igen, uram, én vak vagyok, ezért van itt Eldor a vakvezető kutyám

-Ó micsoda úriember ez a fiú! Barnabás tanulhatnál tőle!

Viktor szólt Barnabásnak:

-Na jó, ideje lenne már bemenni a szobádba.

Barnabás folytatta:

-igaz, igaz nyomás be!

Bementek, beszélgettek, játszottak, de utána nem jutott semmi eszükbe, hogy mit csináljanak, de ekkor Peti megszólalt:

-Hé! Nem akartok valami filmet nézni?

-De hát te nem látod, hogy mi történik a filmben.

-Azt gondolják, hogy a vakok nem szeretnek filmet „nézni”, de nagyon élvezzük a film hallgatását.

-Hát, te tudod, én ezt nem tudtam mit szólnál a Daredevil 1-2höz úgyis egy vak superhősről szól.

Mindenki beleegyeztek megnézték mind kettőt, utána kint sátrat állítottak, hogy ott aludjanak, utána bementek, vacsoráztak, elérkezett a 12 óra előtti pár másodperc elkezdődött a visszaszámlálás

-10..,9..,8..,7..,6..,5..,4..,3..,2..1.. Boldog új évet! - ordították, a szomszéd is hallotta. Kibontották a pezsgőt, durrant egyet ittak belőle beszélgettek, de Petiék mentek aludni a sátorba. Másnap, amikor mentek haza, elköszöntek. Hazaért Peti, a szülei érdeklődtek:

-Na, milyen volt?

-Nagyon jó, rengeteg mindent csináltunk!

-Mesélj csak!

Peti csak mesélt és mesélt. A pezsgőt is szóba hozta:

-Az tök jó

Elérkezett megint az iskola, de már boldogan ment be. Amikor bement, odament az egyik lány osztálytársára. Nagyon zavarba jött, mert pont belé volt szerelmes. Elpirult, a lány csak bájosan nevetett -Mi a neve a kutyádnak, Peti?

-Őőő... hát Eldor, de ha jól tudom neked is van kutyád nem?

-De van, a neve Lisa. Ha van kedved, elmehetnénk valamikor kutyát sétáltatni, van kedved szombaton 15:30 körül?

-Persze, hogy van kedvem elmenni, nagyon szívesen, én 15:40kor érek csak rá, a sulis előtt találkozunk az jó lesz?

-Persze! Akkor várlak.

Peti elpirulva, mosolyogva ment Viktorékhoz.

-Mi van, hogy így el vagy pirulva Petike??

-Képzeld Gréta elhívott egy randira!

-Az tök jó! De egyébként nem neked kellene meghívnod őt, ezt úgy illik.

-De, de nekem kellett volna, de nagyon zavarban voltam előtte, na de siessünk törőre ,nehogy elkéssünk. Amikor hazaért, egyből elmesélte, hogy Gréta randira hívta őt. Másnap amikor Eldor elvitte Petit az iskola elé a randira, Gréta már ott volt, ő köszönt elsőnek, mivel Peti nem tudta, hogy ott van.

-Szia, gyere siess át!

-Szia, megyek, megyek.

-Mi a helyzet?

-Képzeld, tavaszi szünetben kimegyünk Bécsbe.

-Tényleg, ha jól tudom, az szép hely bár nem láthatom.

-Igen, nagyon szép hely, már alig várom. És veled mizu?

-Velem semmi különösebb-így beszélgetek továbbra is. Másnap ,amikor suliba ment Peti, ezt hallotta, amikor fordult be: "Viktor hangját hallom vajon miről beszélnek ide bújok a sarokba Eldorral hátha hallom.

-Képzeld, hallottam Bence, hogy van egy szemműtét, ami a vakoknak van tervezve valami olyasmi, hogy visszakapja a látását, de akár halállal is járhat, ez a veszélyes műtét, szóval Petinek ne mondd ezt!

-Mi? Eldor nyomás haza!

-Anyáé, Apa azonnal hallanotok kell, van egy műtét, amivel visszakaphatom a látásomat, igaz halállal is járhat, de muszáj megpróbálni!

-Nincs mit tenni, hiába mondanánk nemet, addig folytatnád, amíg meg nem engedjük, felhívom a kórházat, hogy intézzék el.

Ennek örültem, Anyáék vittek a kórházba betettek az ágyba, elaludtam, éppen álmodtam, de hirtelen az álmomnak vége. Csönd... csönd van... nem hallok semmit.. tudtam, ez a vég ,hát ilyen lenne a nagy semmi? Sötétség, csönd semmit nem érzek, sem hallok. De ekkor hirtelen valami puha szőrőset éreztem a kezem tájkánál, és láttam is. Mindenki sírva mosolygott, nem tudtam, mi van most csak annyit, hogy nem haltam meg, hanem látok, egy kicsit szédültem, de még csodálkoztam is, szóval ilyen lenne a világ, ilyen lenne Eldor és anyám meg apám meg minden. Hazaértem, mindent csak ámulva néztem, de anyáék az mondták, hogy:

-Most pihenj le, mert lázad lesz és a fejed fog fájni. Csinálok egy kis teát.

Bekopogtattak Barnabásék, mert hallották a hírt. Anya beengedte őket a szobámba, én köszöntem nekik:

-Szia, fiúk!

-Ne is beszélj, inkább pihenj, csak megnéztük jól vagy-e, mert aggódtunk érted, de látom jól

vagy, Gréta is aggódott érted, de ő nem tudott eljönni.

Ennek örültem, mert bíztam benne, hogy lesz valami köztünk Grétával és megnyugtatott, hogy ennyien aggódtak értem. Lehet, hogy tényleg halál közeli élményem volt. Most tanulgom még a színeket és furcsállok mindent, hisz nemrég kezdtem látni. Tavasz van, elkezdődött a tanulás, suliba menet még Erdornak kellett segíteni, mert nem tudtam merre van a sulis, de jó volt nézni a virágokat meg a színeket. Éppen Gréta is jött, gondoltam odamegyek hozzá, de ő odaszaladt hozzám és átölelt, csak annyit mondott gyönyörű hangján:

-Köszönöm.

Nem is kérdeztem semmit, tudtam, hogy arra célzott, hogy jól vagyok, én visszaöleltem, és nem szóltam semmit.

-Köszönöm, hogy jól vagy. Lehet neked hirtelen jön, hogy átölellek téged, de szóval hát én...

-Csak nyugalom, semmi baj, én köszönöm, hogy aggódtál értem.

-Rendben, akkor menjünk suliba!

Nagyon boldog voltam, de mindenki örült nekem odajöttek a felsősök, és én meg –ijedtem, mert felismertem a hangjukat, de csak annyit mondtak:

-Bocsánat...

Nem mondtam semmit. Én csak mosolyogva továbbmentem és odaültem Bence mellé, és ment minden a megszokott kerékvágásban. Egyetlen nagy különbség volt, **LÁTTAM A VILÁGOT!**

Pályázó neve: Szóke Hanna

Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő tanár: Csókás Kinga

DOMINIK ÉS ROLAND TÖRTÉNETE

Iskolába járt a két testvér, Roland és Dominik, nagyon jó tanulók voltak. Szüleik, András Krisztina világbajnok tornász tíz aranyérmes szerzett, apjuk Nagy Árpád világbajnok kajakozó.

Mindenki kedves volt velük, bár nem a fiúkkal foglalkoztak, hanem azzal, hogy híresek. Az iskola focicsapatában játszottak, három arany, két ezüstérmes nyertek. Egy ködös, téli napon a kanyargós úton hatalmas autóbalesetet szenvedtek. A szülők könnyebb sérülésekkel megúszták, de a két fiú szörnyű állapotba került. Rolandnak több helyen eltört a jobb karja és a bal lába, Dominiknak két csigolyája és a lába is egy helyen eltört. A hosszadalmas kórházi kezeléseket után lassacskán már tolószékbe ülhetett. Amikor olyan állapotban, volt mehetett iskolába.

Mikor a többi gyerek meglátta, nagyon csodálkoztak és csak kérdezgettek. Minden nap a szüleik jöttek értük, pedig nem messze laktak a sulitól. Aztán látták, hogy minden felnőtt, minden tanár kivételes figyelemmel bánik velük. Irigykedve nézek rájuk ezért. Roland lába még kicsikét gyenge volt. Később viszont megelégték, hogy a két testvér kiemelt bánásmódban részesül, és elkezdtek piszkálódni, gonoszkodni. Nem akarták, nem tudták megérteni a kiemelt figyelem okát. Mikor már elszakadt náluk a cérna, akkor még gonoszabbak lettek, és még jobban nem hagyták, hogy nyugodtak legyenek, de ők mindig megőrizték higgadságukat. Egy – két hónap múlva, mikor elégük lett és egyszer lementek az igazgatói irodába, hogy csináljanak valamit. Az igazgatónak eszébe jutott, hogy szervezzek egy olyan napot, amikor mindenki a két fiú helyzetét, és az ő szemüvegükön keresztül élheti át. Egy kis idő kellett a megszervezéshez, de sikerült. Amikor a két fiú beérkezett az osztályba, mankók és tolószékek fogadták őket. Nagyon meglepődtek, de örültek és tanakodtak, mi lehet ezzel a cél. Amikor megérkezett a többi gyerek, kiválaszthaták, ki mit akar egy napra kipróbálni. Mindenki megfogott egy eszközt, és lementek az udvarra. Kíváncsiak lettek, mit kell majd tenni. Az első feladat a mankósoknak volt: fussanak. A gyerekek most már gondolták, mit érzett Roland, mikor evvel kellett közlekednie. Nekik is nehéz volt.. Nem sok mindenki örült ennek, de azért megcsinálták némi lemaradással vagy éppen előnnyel. Sokan átgondolták, hogy ezek után piszkálják- e a fiúkat, de volt aki még mindig nem értette meg a helyzetüket. A második megmérettetés az volt, hogy ki kerül ki gyorsabban egy oszlopot tolószékkel. Itt már kezdtek sajnálni Dominikot és elhatározták, legközelebb, amiben tudnak, segíteni fognak neki. Ezt a feladatot nagyon nehéznek találták. Aztán jött az a próba, amelyben a mankósok és a tolószékesek is részt vettek, szlalomozni kellett öt oszlop közt, ezt már boldogan hajtották végre. A két fiú is örült, hogy ezeket a feladatokat nem grimaszolva, kedvetlenül, hanem boldogan- megértően hajtják végre a pályákon. Amikor véget ért a nap, mindenki kapott egy kis jutalmat a két testvértől, mert ezen részt vettek és egy nap kicsit az ő bőrükbe bújva átélhették, amit ők. Hétfőn, mikor elindultak az iskolába, kíváncsiak voltak, mi lesz ma a társaik reakciója a múlt heti péntekre. Amikor beléptek a terembe, nagy meglepődésükre mindenki örült nekik és üdvözölték őket. Az iskolás napok most már nem veszekedésekkel teltek, mindenki barátkozott a másikkal. Dominik és Roland ismét barátokra találtak, minden nap örültek annak, hogy már mindenki megérti a helyzetüket. Dominiknak is segítettek, amiben eddig nem, neki is könnyebben ment így a közlekedés. Egy reggel a fiúk fontos napra ébredtek: a születésnapjuk volt. Éppen csak átlépték az osztály ajtajának küszöbét, mindenki egy szülinapi dalt kezdett el énekelni, a tábla fel volt díszítve, az ablakon csillogó matricával a nevük volt kirakva, de ez a nap nem csak a szülinap miatt volt különleges, hanem az év utolsó napja is volt. Az ünnepség végén elbúcsúztak egymástól és mindenki megtanult valamit, ami nagyon fontos:

nem szabad a könyvet a borítójáról ítélni.

Pályázó neve: Szabó Nóra

Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő tanár: Csókás Kinga

AJÁNDÉK

Az élet egy ajándék
melyet sok ember nem így néz.
Kis dolgokat észre sem vesz,
de a nagyokért mindent megtesz.

Nem veszi észre a csodákat,
a napfelkeltét és a szép tájat.
S vannak sokan, kiket az élet megtépzott,
mégis mindentől boldognak látod.

Ha adsz neki valamit,
ő átölel valakit.
Valakit, aki közel áll hozzá,
valakit, aki megérti gondját.

Jó szóért, tettért a szívét adja,
hogy te szomorú légy ő azt nem hagyja.
Melléd ül, remegő kezével megsimít,
fogja a kezéd, s felvidít.

Ő örül a hulló hónak, őszi falevélnek
állatok neszének és a kósza szélnek.
Kacagva fut a zöld mezőben,
gyönyörködik a vén, öreg fenyőben.

A legtöbb, mit érte tehetsz,
az, ha segítőkészen nyújtasz neki kezet.
Adj neki mosolyt, szívedből egy darabot
meglátod, szebbé válik a te napod.

Pályázó neve: Tóth Erik

Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő tanár: Csókás Kinga

BENJAMIN, A VAK KISFIÚ.

Benjamin Miles Franklin, egy tíz éves kisfiú volt Los Angelesben, aki egy baleset során elveszítette a látását. A szülei az egész országot körbejárták azért, hogy meggyógyítsák a kisfiút, de sajnos egy orvos sem tudta meggyógyítani a látását. Beköszöntött az ősz, az első hetekben már látszottak a fákon az őszi színek. Egy este, Benjaminnak volt egy egészen más álma, mint a többi: nem volt vak, teljesen jól látott. Az álmában ült egy padon a parkban, és gyönyörködött a szép őszi színekben. Az arcát simogatta az őszi szél, és a nap megfényesítette a faleveleket a fákon. Mikor Benjamin felébredt, ismét nem látott, rájött, hogy ez csak egy álom volt.. egy álom, ami talán sosem fog megvalósulni.

A kisfiú nagyon szomorú volt, az iskolában sem tudott a barátaival játszani, és úgy gondolta, hogy soha sem fog meggyógyulni, hiábavaló minden orvosság... Egy napon, amikor Benjamin édesanyja, Sara, az interneten nézegette a kórházakat, rábukkant egy spanyol doktorra, Dr. Tommaso Forzára, aki egy nagyon jó sebész volt Amerikában. Sara úgy gondolta, hogy megpróbálja elérni ezt a nagyszerű sebészt. A telefonszámát hamar megszerezte, egy délután felhívta, és megkérdezte tőle, hogy megtudná-e gyógyítani a kis Benjamin szeméit. Az orvos elvállalta, hogy megvizsgálja először a kisfiút, aztán meglátják, mi lesz. Benji ezt megtudva nagyon boldog lett, és amikor ellátogattak az orvoshoz, a doktor úr úgy gondolta, hogy vissza tudja állítani a fiú látását. Bár nem volt olcsó, Sara és férje, Sam mindent megtett, hogy a kisfiuk újra láthasson. Az orvosnak nagyon sok páciense volt, ezért elég sokáig tartott, mire a műtétet megkezdték volna. A műtétől való félelme mellett, az osztálytársai közt is akadtak olyanok, akik szívtelenül gúnyolták azzal, hogy ő nem lát... Rendszeresen amikor végre volt egy olyan pillanat, amikor Benjamin nem volt maga alatt, az a néhány szívtelen osztálytársa kigúnyolta, ezzel felébresztve benne azt a nagyon régóta tartó gyötrelmet. Ettől nagyon össze volt törve Benjamin, az iskolába sem akart elmenni, és amikor számon kérték rajta a szülei, hogy mi bántja ennyire, végül elmondta nekik, hogy gúnyolják az iskolában.

Sara, nem sokat tétlenkedett, elkísérte Benjaminget az iskolába. Ezt nem szokta gyakran, hiszen már Benjamin magától szokott eljárni az iskolába, ez most külön fontos volt. Amikor bementek az osztályba, a tanár néni is már benn volt, azok, akik gúnyolták, rögtön tudták, miért jött be Benjamin édesanyja, és megpróbáltak témát váltani azzal, hogy a tanárnőt faggatták, mi lesz a dolgozatban, stb. De Sara nem torpant meg, kérte, hogy figyeljenek rá egy pillanatra, és elkezdte a mondanivalóját az osztály felé: „Kedves gyerekek! Ma reggel elmesélte nekem Benjamin, hogy gúnyoljátok a betegsége miatt. Arra szeretnék titeket kérni, hogy ne gúnyoljátok ezért őt, hiszen nem ő tehet róla. És nem is tudom, miért kell ezért gúnyolni, és kinevetni őt... Mindent megteszünk, hogy ez megváltozzon, de így reménytelen, hogy amikor hazajön, akkor sír, és csak növekszik benne az a tudat, hogy minden rossz marad. Ez nem fog így maradni, ha ti is segítetek. Ne gúnyoljátok, hanem inkább biztassátok, és segítsétek mindenben, amiben tudjátok!” Miután befejezte a mondanivalóját Sara, a tanárnő várta, hogy szépen színt valljon mindenki... Az egyik kisfiú, aki gúnyolta Benjaminget, Robert, felállt a helyéről és odaballagott Benjaminhoz és az édesanyjához. „Bocsánatot kérek mindenért Benjamin, és ígérem, soha de soha nem foglak ezentúl bántani” Mivel Benjamin nem volt haragtartó, az osztálytársával hamar leültek a helyükre, amint a többi osztálytársa is, akinek kellett, az bocsánatot kért tőle. Ezután Sara munkába indult.

Ahogy teltek a napok, Benjamin továbbra is egyre jobban félt, hogy mi lesz, ha nem sikerül a műtét, és továbbra is vak marad. Sam és Sara hiába próbálta azt mondani neki, hogy semmi

baj nem lesz, és hogy biztosan újra fog látni, de végül a fiúnak sikerült leküzdenie a félelmét. Sokkal vidámabb volt az iskolában, mint valaha, minden osztálytársával sokat nevetett, és játszott. Végül mégis eljött a műtét ideje, Dr. Forza, a kiváló sebész is megpróbálta megnyugtatni ismét Benjaminget, mielőtt nekikezdenek a műtétnek. A műtét után Sam és Sara csak várt és várt, míg végül beengedték őket a kisfiúhoz. A doktor úr ott állt az akkor még eszméletlen kisfiú mellett, és amikor meglátta a szülőket, szomorúan rázta a fejét. A szülők nem bírták elhinni, de végül, amikor Benjamin felébredt, továbbra sem látott. A fiú ismét össze volt törve lelkileg, úgy gondolta, hogy már nincs mit tenni. Amikor a szülei bementek hozzá, így szólt: „Anyu, Apu, reménytelen ez, nem fogok soha sem látni...” és a fiú elkezdett könnyezni. Az édesapja ekkor odaült az ágya mellé. „Fiam, nem adhatod, nem adhatjuk fel a reményt! Hidd el nekem, addig nem nyugszunk édesanyáddal, míg te nem tudsz majd újra látni. Erre a szavamat adom.” Ekkor Benjamin megölelte az édesapját.

A kisfiút végül kiengedték a kórházból, visszatérhetett az iskolához. Az orvosok nem tudtak megállapítani semmit, tanácsstalanok voltak, mi is okozza azt, hogy a kisfiú nem lát. Később kiderült, nem a műtét sikertelensége okozza a továbbra is vak kisfiú tüneteit, hanem egy vérvétel alapján megállapított fertőzés a szervezetében.

„-Vajon ez lehet az oka, hogy Benjaminget akárhányszor is műtik, nem sikerül a látását visszakapnia? Vajon rossz helyen kutattunk végig, pedig az orrunk előtt volt a megoldás?”-tanakodott a doktor úr. Végül egy utolsó beavatkozást végeztek a kisfiún. A kórházi kezeléseket után Sam és Sara bementek a kórházba meglátogatni a fiukat. Egyszer csak Benjamin kinyitotta szemét, és a szüleire nézett. Végre, valahára, visszakapta a látását! A fiú végül mindent bepótolhatott, amit nem tudott a vaksága alatt megtenni, végre lezárhatott egy szakaszt az életében, végre úgy élhet, ahogyan a legtöbben. Mikor minden visszaállt a helyére, az iskolában sokkal aktívabban részt vett Benjamin, kicsit mesélt a barátainak a vakságáról, és a mostani helyzetéről:

„Nagyon rossz volt úgy élni, hogy nem láttam. Rengeteg dologból kimaradtam, azért, mert nem tudtam volna teljesíteni. Valójában a vakság olyan, mintha csukva lenne a szemed, és nem tudnád kinyitni... Nagyjából hasonló érzés. Szinte semmit nem tudtam csinálni, amit ti, nem tudtam ellenőrizni, hogy jól csináltam-e a leckét, nem is tudtam könyvet olvasni, olyan, mintha egész máshogy élnék, és egész mást várnának el tőlem az emberek. Szóval „borzalmas” érzés vaknak lenni, a legtöbb jóból kimaradni. De most, hogy újra látok, sokkal jobb minden, tudok könyveket olvasni, nem vagyok már összetörve, megnőtt az önbizalmam is, és nagyon hálás vagyok a szüleimnek, és a doktor bácsinak, néniknek, hogy az ő, és a szüleim segítségével, végre egy lehetek közületek! Nagyon jó érzés!”

Azóta eltelt egy év. Van egy visszatérő álma: beköszöntött az ősz, az első hetekben már látszottak a fákon az őszi színek, nem vak, teljesen jól látott. Az álmában ült egy padon, a parkban, és gyönyörködött a szép őszi színekben. Az arcát simogatta az őszi szél, és a nap megfényesítette a faleveleket a fákon. Mikor Benjamin felébredt, a szobája falát pillantotta meg elsőnek, és amikor felült az ágyban, és kinézett az ablakon, látta amint kel fel a nap. Újra boldog volt. Így hát azóta is Benjamin Miles Franklin a legboldogabb ember a világon!

Pályázó neve: Bagó-Soós Liliána

Intézmény neve: Dunapataji Kodály Zoltán Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Felkészítő tanár: Csókás Kinga

ÉDESAPÁM

Egyszer volt az életemben egy olyan jelentős fordulat, ami megvilágította az elmém mélypontját.... csak nem akárhogyan...

Az ember még csak megsejteni sem képes, mekkora hatással van rá pár szó... pár szó, ami szívből ered az ember lelkén át. De talán kezdem a kezdetek kezdetéről. Onnan, ahol még én sem tudtam, mi a fontos és mi az, ami számít, de akkoriban még nagyon makacs voltam. Hittem benne, hogy minden jó, amit csinálok az életemben. Hittem a saját magam által kitalált hazug világban. Csakhogy nem gondoltam volna, mekkora és milyen jelentős hibát véték. Ebben a kis világban a lelkem gondolatai egyfelé csoportosultak. Abba a bizonyos irányba, ahol csak a munkájának él az ember. Munka, munka, munka... Akkor még ez volt a természetes. Meg sem fordult a fejemben, hogy ez már betegség. Minden nap újabb és újabb érveket sorakoztattam fel, hogy ezért meg azért még dolgoznom kell nem keveset.

Abba bele sem gondoltam, hogy mi lehet szegény édesapámmal, aki felnevelt. Azzal az emberrel, aki jóban - rosszban mellettem állt, felsegített, ha elestem, büszke volt rám, mikor valamit jól csináltam. Én meg mit adtam cserébe? Az égvilágon semmit. Sőt lázadtam minden egyes szava ellen... Amikor neki kellett volna segítség, én rá sem hederítettem. Az a végpont, mikor rájöttem, hogy az egész addigi életem, létem egyhangú, unalmas és ráadásul semmit nem ér. Na ez egy igen megható történet...

.A megszokott reggeli rutinom szerint már a munkahelyemre mentem volna, de csak igyekeztem volna, mert abból az átkozott kocsiból pont most kellett, hogy kifogyjon a drága benzin. Így aztán vettem egy gyors pillantást elegáns, sima, fekete nyakkendőmre, kopott, fehér ingemre, egyszerű, laza, komor-fekete farmeromra, az elmaradhatatlan sötét bőrcipőmre. Az enyhe hideg kedvéért még gyorsan magamra kaptam egy túlhasznált zakót. Aztán el is indultam lábamat szedve, kezemben a sokéves aktatászámmal, ami tele volt kőkemény munkámmal. Ahogy szép lassan ballagtam, volt időm gyönyörködni a színes városi tájban. A járdát jellegzetes levélkupac borította. A különösen melengető novemberi időjárás vidám mosolyt csalt a járókelők arcára. Még én magam is elmosolyodtam egy kicsit. Olyan különös érzésem volt, mintha tudtam volna, hogy különleges nap a mai, pedig eléggé késésben voltam már.

Éppen elmélyedtem a vidám, csintalankodó gyermeknevetésben, miközben egymásra dobálják a pompás bordó színű faleveleket, így észre sem vettem, hogy zebrához értem. A lámpa pont most váltott pirosra, mellém sietett még pár ember. Köztük volt az én jövődöbeli „Órangyalom” is, akiről nem is gondoltam volna, hogy jelentéktelen szavaival rávilágít a lényegre. Odagurult mellém, és ahogy ránéztem, láttam paradicsom- piros arcát és apró elpárologni készülő verejtékcseppeket csillogó homlokán. Kapkodva vette a levegőt, láttam rajta, hogy rendkívül megviseli önálló útja. Észre sem vettem, mennyi ideig néztem, mire megszólított:

-Lenne oly szíves átkísérni az úttesten?

Haja ősz volt, arca fáradt, de mégis kedvesen mosolygott, a hangja rendkívül vidám, de kissé szaggatott és óvatos. Mintha félne a választól, de én gondolkodás nélkül igent mondtam. A következő pillanatban már a tolószéket toltam át az úton. Ahogy néztem őt, és ahogy a kedves arca, hangja cikázott bennem, hirtelen emlékeztetni kezdett valakire. Az apámra. Ahogy átértünk, szembefordult velem és hálás tekintettel a szemembe mondta:

-Köszönöm. Igazán köszönöm... Tudja, több ilyen ember kéne a világra, mint maga!

Ezzel a pár szóval a lelkembe hatolt és éles fájdalmat éreztem magamban. Egyszerre kezdett gyötörni a bűntudat a hiány, szeretet és magány. Hirtelen erős vágyat kezdtem érezni

az iránt, hogy újra láthassam apámat. Gondolataimban teljesen máshol jártam. Csak álltam a járda kellős közepén, miközben értetlenül és mogorván kerülgettek az emberek. Nem tudom, mi történhetett velem, csak azon kaptam magam, hogy már vagy öt percen keresztül bámulom az egyre homályba vesző „Órangyalomat”, akinek sem a nevét nem tudtam, sem azt, hogy merre tartott, honnan is jött. Mert hát azért csak illene tudnia az embernek ezeket a dolgokat a saját őrangyaláról. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy elköszönni sem tudtam. Ki tudja, látom-e még valaha? Pedig alig pár szót váltottunk. Elmondani nem lehet, mekkora mennyiségű bizonytalanság volt bennem. Eltökéltem magam, hogy egyszer az életben kihagyom a melót és foglalkozok az igazán fontos dolgokkal. A családommal. Én magam sem tudom, hogyan, de egy igen erős kötelék vezérelhetett sorsdöntő utamra. Ez a gondolat annyira lefoglalt, hogy az idők otthonáig a körülöttem lévő körforgás eltűnt szemem előtt és csak az a gondolat vezetett, hogy újra látom apámat. Minta kergettek volna, el sem hittem, hogy még mindig tudom az utat. Megállás nélkül kavargott minden a fejemben. Csak egy valami volt világos: jóvá kell tennem az elmúlt, elszalasztott időt, amit nem vele töltöttem. Hirtelen most már nem is érdekelt, hogy várnak a munkahelyemen, hiszen ez mindennél fontosabb lett.

Ahogy egyre közelebb kerültem az otthonhoz, annál izgatottabb lettem és a rosszakaró ördög is beszélni kezdett hozzám. Most olyan nagy lendülettel jöttem ide és ki tudja. Talán nem is akar már engem látni. Lehet, hogy mérges rám, sőt mi több, biztos óriásit csalódott az ő munkamániás fiában. Talán egy életen át meggyűlölt, vagy az is lehet, hogy megfélemezett rólam. Ezt az érzést... amikor nem tudja az ember, hogy a saját apja, hogy fog viszonyulni hozzá és az idő mennyire viselte meg. Vajon gondolt-e rám néhanap? Változott-e valamit? Lehet, hogy szellemileg leépült? És az talán miattam lenne? Mi van, ha én tehetek róla, hogy egész nap ott ül a hófehér falak között? Ha gondolkodik is rólam, akkor vajon mit? Teljesen tanácstalanul már sétálva mentem tovább, miközben legszívesebben lelőttem volna a vállamon lévő ördögöt, aki folyamatosan duruzsolt a fülemben. Kérdezem én, ilyenkor hová tűnik az én Órangyalom? Persze, még szép, hogy senki nem válaszolt. Még egyszer lehunytam a szemem, hogy öt másodperc múlva elhiggyem, már ott is vagyok. Úgy viselkedtem, mintha a világ vége előtt álltam volna, pedig csak az idők otthona előtt voltam valójában. Vagy még ötször hunyorognom kellett, hogy elhiggyem, amit látok. Amikor legutoljára voltam itt, minden teljesen más volt. Minden sivár hófehér vagy épp sötét fekete, vagyis nagyon gyászos. Mintha az ember úgy vinné oda szüleit, hogy úgyis meghalnak, akkor miért ne temessük el fejben őket? Pedig mikor odavittem, nekem nem ez volt a célom, csak épp nagyon magam alatt voltam. Úgy éreztem, jobb lesz neki itt, mint az, hogy nálam mindennap egyedül legyen, mert én dolgozom. Csakhogy nem az a gyászos sivár hely volt, mint amire én számítottam, hanem pont az ellenkezője. Egy életvidám hely fogadott, ami meglepően színesnek és egyedinek tűnt. Ahogy közeledni mertem, elfogott egy különleges gondolat. Vajon meg fognak engem ismerni? Ha igen, elüldöznek vagy inkább a nem rég átfestett vidám színű ajtón minden szem rám szegeződik egy pillanat erejéig. Aztán már csak a recepciós kisasszony kérdezte, hogy miben segíthet. Mielőtt felmentem volna apám szobájába, gyors pillantást vettem az idősekre. Mindenki vidáman, akár a nagy gyerekek, szórakozott. Több időm nem is volt körülnézni, hisz a lábaim automatikusan a jobboldali folyosó felé tuszoltak. A folyosón 12 szoba volt. Apám pontosan az utolsó ajtó mögött volt. Viszont egy lépésnyire az ajtótól feltűnt, hogy nincs teljesen becsukva, így hallottam, ahogy beszélget valakivel. Olyan furcsa, de egyben jó érzés volt hallani mély, rekedt hangját, ami a megszokottnál most sokkal csalódottabbnak tűnt. Nem tudtam, kivel beszélgethet, ezért bekandikáltam azon a kicsi kis részen. Amit látni véltem, számomra megdöbbentő volt. Az első másodpercben el sem akartam hinni, hogy ez most a valóság. A szoba teljesen más volt. A régi sivár falak és az egyhangú bútorok, na meg a kényelmetlennek látszó kórházi ágy helyett valami egyedien szép látvány fogadott. Minden fal más és más élénk vidám színűre volt

festve, gyönyörű fa szekrényekkel volt tele a szoba. Talán lucfenyőből voltak. Megtömve volt könyvekkel és különböző kártyákkal és pingpong labdákkal, ütőkkel. Az ablak sem volt már a régi. Nem tűnt úgy, mintha börtönben lenne az ember. Helyette a fény szabadon járhatott, ha a nap felkelt, gyönyörű függönytől csak még szebb lett. Apám az ágy végében ücsörgött, de nem volt mellette senki. Akkor megpillantottam kezében egy fényképet, amin én és ő voltunk.

Ledöbbsentem, mikor az ötéves magamat viszontláttam a képen. Vagy fél perc kellett, mire felfogtam, hogy apám a képet szorongatva beszél hozzám. Néma csendben hallgattam végig: „El sem akarom hinni, hogy az ilyen kicsi kisfiamból kész felnőtt vált. Nem tudom, mi történhetett, hisz olyan jól megvoltunk. Minden napot együtt töltöttünk, mintha legjobb barátok lettünk volna. Mondd, fiam, miért hagytál itt? Pedig emlékszem azokra a boldog napokra, amikor szüntelenül szólígtattál és érdeklődtél a világ felől. Mindent tudni akartál. Esténként mindig meséltem neked a kedvenc mesekönyvedből, ahol képzeletben mindig a csillagok közt jártál. Odavoltál a csillagokért és a hold vakító fényéért. Meg is ígérted nekem, egyszer, ha már neked kell rám vigyáznod, elviszel sátorozni. Akkoriban odavoltál ettől az ötlettől, ezért én nem egyszer vittelek a szabad ég alá. Minden alkalommal hihetetlenül boldog voltál. Olyan jó volt látni az őszinte mosolyod. Mindig ebből nyertem erőt. Ahogy sajnos telt az idő, te egyre idősebb lettél és anyahiány miatt egyre nehezebben értettük meg egymást. Még végül egyszer arra ébredtem, hogy azt mondd, elköltözel. Akkor már gurulószékes voltam és éreztem, hogy a terhedre lennék csak, ezért javasoltam, hogy hadd menjek otthonba. Utólag mondván briliáns ötlet volt. Először furcsa volt, de megszoktam ezt a nagyszerű társaságot. Minden életvidám és csupa szép. Sőt még a magam sportját is megtaláltam! Mindenki elfogad mindenkit, sőt jót nevetünk egymáson sokszor. Hiába minden szép és minden jó, ha minden nap ott vagy a gondolataimban. Szüntelenül azon gondolkodom, vajon miért nem vagy velem. Megértem, hogy a munka nagyon fontos és nem hibáztatlak érte. Ahogy azért sem, hogy nem akarod a vén apád panaszkodását hallani. Azzal, hogy azt mondom, az életben legyen családod, csak jót akarok. Hidd el, én csak azt akarom, hogy boldog légy! Ahányszor a tükörbe nézek, mostanra már elfogadom azt, amit benne látok és képes vagyok így is teljes életet élni. Csakhogy amíg te nem vagy velem, addig nem tudok.”

Ennyi nekem elég is volt. Nem tudtam tovább hallgatni. Egyszerűen előntött az érzélem. Benyitottam, erre ő csodálkozva rám nézett. Ezt a pillanatot talán soha nem fogom elfelejteni. Hisz ebben a pillanatban néztem bele őszintén az apukám szemébe. Ilyen nem is tudom, mikor volt utoljára.

-Hé, apu, ezt mondhattad volna sokkal hamarabb is!- Ő némán nézett rám, szeméből ekkor már könnyecsek hullottak. Csendben odaléptem hozzá és jó erősen megöleltem. Hihetetlenül boldog voltam. Szívem melege előntötte az egész testemet, azt szerettem volna, hogy örökké tartson. Mikor kikerültem a karjai közül, éreztem, hogy minden rendben lesz. Leültem az ágyára, ami rendkívül kényelmes volt és átbeszéltünk mindent, ami az utóbbi pár percben zajlott. Őszintén beszámolt, mennyire jól érzi itt magát és csak én hiányzok neki. Én is elmeséltem, hogyan világította meg utamat az „Órangyalom”. Lementünk ezután a társalgóba és megmutatta, milyen profin pingpongozik és nem csak hobbiszerűen űzi. Megmutatta hány szebbnél szebb aranyérmeket nyert már. Őszinte csodálattal néztem újra rá, de nem csak rá, hanem a többi idősekre is. Öröm volt nézni, ahogy életörömmel nevetnek, szórakoznak, sportolnak.

Most, hogy végre leírtam a magam kis történetét, nyugodtan mesélem el, hogy végül betartottam az ígéretemet és elvittem apukámat sátorozni. Rendkívül fontosnak találom leírni azt, hogy remélem, elég jó családapa lettem, de ez már egy másik történet. Talán a leglényegesebb dolog, amit el szerettem volna mondani, hogy sosem késő megváltozni. Sosem késő jobb útra lépni és megbánni a tetteinket és változtatni rajta, hisz az én történetem a remek példa rá. Sokszor a dolgok váratlanul történnek, hiszen minden oka van az életben.

Pályázó neve: Csordás Daniella

Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Dózsa György Szakközépiskolája,
Szakiskolája És Kollégiuma

Felkészítő tanár: Szigeti Andrea

LÁTHATATLAN BARÁTSÁG

Emlékszem, még réges-rég, mikor körülbelül 6 éves lehettem, a szüleim rengeteget dolgoztak. Mindig a nagymamámra voltam bízva, hogy vigyázzon rám. Ő még örült is neki, hiszen mindig nagyon magányosnak érezte magát, de míg velem voltam mindig mosolygott, és vidám volt. Azt viszont nem gondolta, hogy egyszer még nagyon szerelmes lesz...

Egy nap elsétáltunk a közelben lévő kisbolthoz, mert sütit szeretnénk volna készíteni, de elfogytak a hozzávalók. Már kisgyerekként is imádtam segíteni bármiről is volt szó, sőt talán túlságosan is aktív voltam. A boltban is mindig én akartam vinni a kosarat, vagy aznap épp csak a lisztet, de a lisztet elejtettem, így a zacskó kilyukadt és minden tiszta lisztes lett. Kétségbe estem, hogy amiért rossz voltam nem lesz süti sütés. Nem tudtam, hogy is tüntessem el a nyomokat. Segítségemre sietett egy tőlem 10 évvel idősebb lány Lilla, aki az édesapjával vásárolt. Nagyon aranyos volt, de sajnos lebuktunk. Leszidtak minket, de a végén valamiért jót neveltünk. Lilla édesapja, Jani bácsi áthívott délutánra játszani, mamámat pedig beszélgetni. Valamiért félttem Jani bácsitól, a bal keze is olyan furcsa volt, de Lilla szimpatikus volt, így délután átmentünk játszani, és még a sütiből is vittünk kóstolót, ami nekik is nagyon ízlett. Míg a játékok között szünetet tartottunk, le sem vettem a szemem Jani bácsiról. Valamiért más volt, és furdalt a kíváncsiság. Lillától félve, de megkérdeztem, hogy apukája kezével mi történt. Csak ennyit felelt: - Apám gyermekparalízist kapott.

Fogalmam sem volt, hogy mit jelenthet ez, így aztán a bújócskára koncentráltam, de egy hang - a nagymamám hangja - hallatszott: „Ideje mennünk, nemsoká besötétedik.” Sajnáltam a dolgot, de elindultam lefele a lépcsőn. Megígérte a nagymamám, hogy máskor is átjövünk. Mikor hazaértünk, megkérdeztem mamámtól, hogy ő tudja-e, mi történt a Jani bácsival? Ő is csak ennyit mondott:

- Gyermekparalízis. Tág pupillákkal visszakérdeztem. - Gyermekparalízis? Lilla is ezt mondta, de nem tudom mit jelent.

- Jani bácsi bal keze elsorvadt. Tudja mozgatni vállból, könyökből és még a csuklóját is. Valamint két ujjmozgató ideg is megmaradt (középső- és gyűrűsujj), amivel kapcsolatban gyerekkorában még végeztek egy műtétet, és a gyűrűsujját átoperálták a hüvelykujjba, így tudott szebben fogni és apróbb dolgokat tartani a két ujjával. De annyira nem észrevehető szerintem.

- Szerintem meg észrevehető.

- Pedig könnyen megtanult biciklizni, jogosítványa is van, bár speciálisan kialakított autóra, de nagyon ügyes. Te pedig nagyon figyelmes, mert észrevetted.

- Köszönöm mami, de így tud valamit dolgozni?

- Persze. Műszereszként dolgozik. Jani bácsi a fogyatékosága kapcsán soha nem tekintette magát kevesebbnek másoknál, és neked sem kellene őt kevesebbnek tekinteni.

Azután elgondolkodtam, azért csak nem lehet egyszerű az élete. Az biztos, hogy Lilla felnézhet az apukájára, és most már azt is tudom, hogy nincs mitől félnem. Így rávettem a mamám, hogy holnap is átmenjünk. Beleegyezett. Lefeküdtem aludni, de másnap reggel már korán fent voltam, mert vártam, hogy találkozhatnék Lillával. Lassacskán, de eljött a délután. Át is mentünk, de volt náluk vendégségben egy idősebb bácsi, Józsi bácsi. Ő Jani bácsi legjobb barátja. Ezen a napon is nagyon meglepődtem, mert Józsi bácsi 100%-ban megvakult egy háborús sérülés következtében, és még a jobb kezét is amputálták könyöktől lefelé.

Már tőle sem féltem, mert a mamám tegnap este megtanította, hogy ők sem másabbak. Játék helyett azonban inkább beszélgetni akartam.

- Józsi bácsi, te mit dolgozol?

- Dolgoztam a nyugdíjamig, vidéki telefonközpontban voltam központos, azaz én kapcsolgattam a hívókat a hívotthoz.

Meglepődtem. Ő is az az ember, akire fel lehet nézni! Mamám szinte csak úgy itta a szavait. Ráadásul Józsi bácsi sokszor zavarba is hozta, és minket is sokszor megnevettetett. El is mesélt egy vicces történetet.

Vendégségben volt egy ismerősénél, és indult a fürdőszobába. Két bejárata volt, és megkérdezte a házigazdát, hogy a másik oldal be van-e zárva. "Nézd meg!" – válaszolta a házigazda. Egy ritkábban megforduló vendégük odasúgta a házigazdának:

- Te tudod mit mondtál? Hogyan nézze meg, hiszen nem lát!

- Miért? Mit mondjak neki? Tapogasd ki? – ezt Józsi bácsi meghallotta és nem bírta ki nevetés nélkül. Ráadásul minden gond nélkül meg is nézte.

Teltek a napok. A családdal nagyon jó barátság alakult ki, sőt több is! A mamám már nem magányos, mert őszintén egymásba szerettek Józsi bácsival.

Gyerekként volt lehetőségem néha kísérni Józsi bácsit utcán, ilyenkor jókat beszélgettünk, akár arról, hogy merre járunk, akár más mindennapi témában. Ő meg viszonzásképpen megtanított, hogyan kell "vakon" közlekedni, hogy ne borítsak fel mindent a lakásban (jó hasznát vettem már felnőttként a Láthatatlan kiállításon), és még leveleztünk is Braille-írással. Igaz csak szórakozásból, mivel elég sűrűn találkoztunk, de az olyan "izgi" és kicsit menő dolog is volt, és még a posta is ingyen vitte.

Ami még felejthetetlen marad a számomra: egy téli estén ment hazafelé munkából és elmentem elé. Az utcán kint álló szomszéd megszólította:

- Józsikám, te ilyen sötétben jársz haza?

Mire ő: - Nekem oly mindegy, milyen sötét van! - és jót nevetett a történeten, de annyira őszintén, és annyira jóízűen.

Érdekes, hogy ezek a gyerekkori emlékek, tapasztalatok miatt sokkal természetesebben fordulok a testi fogyatékkal élők felé, sokkal könnyebb természetesen venni az állapotukat. Ők sem másabbak, mint mi. Ők teljesen természetesen fogják fel ezeket a dolgokat, és ezért nézek fel rájuk.

Pályázó neve: Radványi Ákos
Intézmény neve: Kalocsai Szent István Gimnázium
Felkészítő tanár: Petróczki Mária

EGY JOBB ÉLETÉRT

Máté egy kórházi ágyon ébredt reggel, karján infúziós csöveket, kezén és lábán zúzódásokat látott.

Éppen meghallotta a folyosón beszélgető édesanyját és a főorvost.

- Szóval azt mondja, hogy a kisfiam örök életében toloszékben fog ülni? Biztosan tehetnek ellene valamit...

- Ez még a kisebbik baj, hölgyem – mondta az orvos. Az asszony arca ekkor teljesen elsápadt. – A műtét után megvizsgáltuk a fia koponyáját is a törések kizárása céljából, de valami egészen másra találtunk. Nem tudom, hogyan mondhatnám el ezt... a fiú agyában rosszindulatú tumor keletkezett.

Máté édesanyja falfehérré változott, szó nélkül leült egy székre és zokogni kezdett. Az eddig csendben álló fiúcsapat, Máté barátai elborzadva hallgatták a diagnózist. Egyesek szemében könny jelent meg, mások ökölbe szorították kezüket és összeszorították fogaikat. Végül az édesanya szólalt meg suttogva.

- Uramisten... Biztos ez? – torkát egyre jobban szorította a sírás.

- Szinte teljesen.

- Ez biztos csak valami félreértés!

- Többször megvizsgáltuk, először mi se hittük el, ugyanis ez egy rendkívül ritka típus, és bár nem okoz emlékezetkiesést, vagy memóriazavarokat, lefolyása viszont igen gyors, pár héten belül eléri a végső stádiumot. Nem panaszkodott a fia erős fejfájásra, szédülésre?

- Máté soha nem panaszkodik – hangja elcsuklott, majd sírva fakadt. – Először a férjem, most a fiam... Azt mondja, ha túl is éli, örökre toloszékbe kerül?

- Attól tartok, igen.

Máté mindent hallott. Szinte fel sem tudta fogni a hallottakat, nem akart hinni a fülének. Emlékezett a balesetre, ahogy Patrikot lerántotta az útról a részeg sofőr elöl, de neki már nem volt ideje elugrani. Tudta, hogy súlyosak a sérülései, arra is felkészült, hogy esetleg toloszékbe kerül, de erre egyáltalán nem számított. Most már értette, miért fájt annyira a feje. De nem tudta elfogadni a tényt, hogy az a sorsa, hogy már csak hetekig éljen. Hihetetlen, hogy egyik pillanatról a másikra mennyire megváltozhat egy hétköznapi ember élete. Ekkor váratlanul berontott hozzá édesanyja, ráborult az ágyára, de csak zokogni tudott.

A háttérben Patrik, Peti és pár csapattársa jelent meg, lesütött szemmel és elborzadt tekintettel. Máté még mindig nem tudta felfogni, hogy történhet vele ilyesmi. A legjobb, ami történhet vele, hogy toloszékbe kerül?

- Minden rendben, srácok – mondta tettetett magabiztossággal. – Pár nap és rendbe jövök.

- Máté, én... - kezdte Patrik. – Mindenről én tehetek! Miért nem hagyta, hogy elüssön az autó?

- Mert akkor nem lennék igazi barát. De így is jól alakult, most már minden rendben lesz.

- Hogy mondatsz ilyet, mikor itt fekszel és többé talán fel sem kelhetsz! – hangja remegett a kétségbeeséstől.

- Ne aggódj, minden meg fog oldódni – helyzete ellenére meggyőzően nyugodtan beszélt.

- Visszafekszem az útra, hogy méltóképp bűnhődjek.

- Semmibe vennéd az áldozatom?

Patrik összeszorította öklét, de szemében könnyek jelentek meg.

- Annyira sajnálom... - néma csend borult a kórteremre, csak Máté anyjának szipogását lehetett hallani.

- A részeg sofőrt elkapták?

Peti némán bólintott.

- Mindent megteszünk érted, nem lesz semmi baj – mondta édesanyja. Hangján csak az elkeseredettség és a kétségbeesés hallatszott.

- Csak azt kívánom, hogy bárhogya is alakulnak a dolgok, ne okoljatok senkit a törtétekért, és főleg ne szenvedjete helyettem: a döntéseim miatt kerültem ide, ezért egyedül én vagyok a hibás. Bármi is fog történni velem az elkövetkező napokban, hetekben, csak annyit szeretnék mondani nektek, hogy köszönöm. Köszönöm, hogy törödtök velem és erőt adtok a mindennapokhoz és az élethez, miattatok érdemes reggel felkelnem és küzdenem az álmaimért.

Ismét mély csend ült a teremre, a jelenlévöket meghatották Máté szavai.

- Nem lesz semmi baj, nálad erősebb embert nem ismerek! – mondta a focicsapat kapitánya és egyben legjobb barátja, Peti.

Máté elmosolyodott. A benne tomboló fájdalom fokozódott, és legbelül tudta, hogy számára nincs többé remény. Lassan tudatosult benne, hogy ezt a sok embert, akik aggódnak érte és szeretik őt, nemsokára el kell hagynia örökre.

Teltek-múltak a napok, Máté fájdalmai egyre nőttek. A fájdalomcsillapítók is egyre hatástalanabbak voltak, valamikor már aludni sem tudott. Az orvosok mindent megtettek állapota javulásáért, de öök is tudták, hogy nincs többé remény a fiú számára, ezt a fiú hozzátartozóinak is igyekeztek elmagyarázni. Barátai, ismerősei rendszeresen látogatták, édesanyja szinte mindig bent volt fia mellett. Nem akart beletörödni, hogy el fogja veszíteni fiát, ráadásul már férje, Máté édesapja is elhunyt korábban egy balesetben. Még egy ekkora veszteséget biztosan nem élne túl. Napok óta nem aludt, nem evett, csak igyekezett fia kedvében járni, éjszakánként pedig székében ülve imádkozott fiáért. Barátai is minden nap meglátogatták sulit után, mindig fel tudták vidítani a fiút.

Ez a törődés erőt adott Máténak, mégis napról-napra gyengébb volt. Jókedve, vidámsága és optimizmusa fokozatosan eltűnt, helyét depresszió és halálfélelem vette át. Egyre kevesebbet beszélt, barátai se tudták már felvidítani, fokozatosan befelé fordult. Gyűlölte magát, hogy ilyen reménytelen helyzetbe került és semmit sem tehet ellene.

Egyik nap, mikor édesanyja éppen dolgozni volt, váratlan vendég látogatta meg Mátét: Anna. A lány láttán még most is nagyot dobbant a szíve. Ahogy meglátta, felidézöött benne, hogy éppen a balesete előtt akart szerelmet vallani a lánynak. Mosolyogva fogadta a lányt, akiben valami mintha megváltozott volna, mióta legutóbb látta: arca beesett volt, haja kissé kócos, egyedül szemei csillogása maradt a régi.

- Szia, Anna. Mi újság?

- Ne haragudj, hogy csak most látogatlak meg, de eddig nem tudtam feldolgozni a törtéteket.

- Ugyan már, örülök, hogy itt vagy.

- Hogy vagy?

- Megvagyok, köszönöm...

- Az igazat mondd!– vágott közbe Anna. Máté meghökkent.

- Az igazságra vagy kíváncsi? Ha mindenáron tudni akarod, akkor azt mondták az orvosok, hogy 1-2 napom lehet még, bár már így is sokkal tovább bírtam, mint várták. Erre voltál kíváncsi? – hangja egyre dühösebb lett. – És igen, nem vagyok jól, a fejemben minden percben hurrikán tombol, ami ezer darabra akar szaggatni, éppen ezért már várom is, hogy vége legyen! Nincs rosszabb ennél, ahogy végignézhetem a saját haláloamat, miközben látlak titeket szenvedni! – mondta egyre mérgesebben. A hangja egyúttal a tehetetlenségre is utalt. Anna rezzenéstelen arccal hallgatta, majd csendben leült a fiú ágyára.

- Ne add fel, kérlek! – suttogta a fiú felé.

- Mindegy mit teszek, ugyanaz lesz a vége. Megfogadtam, hogy soha nem adom fel, de most teljesen tehetetlen vagyok... Eluralkodik rajtam a betegség, a fájdalom fokozatosan

felőről, elveszítem önmagam. Vesztettem, már csak azt szeretném, ha minél hamarabb vége lenne. De ha túl is élném, hogyan tudnék tolószekben élni? Kinek van szüksége valakire, akiről élete végéig folyamatosan gondoskodni kell?

- Hová lett az a fiú, aki mindig olyan elszánt volt? Az, akinek az volt a célja, hogy másokat boldoggá tegyen, és segítsen az embereken, bármi áron? Hová lett az a fiú, akinek nem léteztek korlátok, mert mindent el tudott érni? Hová lett az a fiú... - suttogva folytatta. – akit mindig is szerettem?

Máténak ettől nagyot dobbant a szíve. A meglepetéstől elállt a szava.

- Rosszul látod a dolgokat, sokan bármit megtennék azért, hogy gondoskodhassunk rólad! Te vagy a legönzetlenebb ember a világon, aki az élete árán is segít másokon, most hagyd, hogy viszonzzuk ezt. Térj vissza hozzánk az életbe, ne engedd, hogy a betegség győzzön, te erősebb vagy bárkinél! Harcolj, és ne hagyd el bennünket, mert csak szomorúságot és bánatot hagynál magad után. Nem akarlak elveszíteni...

Máté szívében ekkor valami feltámadt, egy enyhe reménysugár. A lány felállt, Mátéhoz lépett, megcsókolta a homlokát, majd távozott. A fiú még most sem tudott szóhoz jutni.

Aznap éjszaka Máté állapota kritikus volt. Az orvosok is felkészültek a legrosszabbra. Édesanyja ott volt mellette, fogta a kezét és halkan sírt. Barátai is összegyűltek, néma csendben álltak. A lányok halkan sírtak, de egy-két fiú szemében is könny jelent meg. Patrik, aki magát okolta a baleset miatt, alig tudta visszafojtani sírását. Máté már nem volt teljesen eszméleténél, szédült, látomásai voltak, teste remegett. Anna szavai jártak a fejében, hogy nem adhatja fel...

Álmában egy hatalmas, üres terembe került, messziről ismerős alak közelített felé. Nem akart hinni szemének, de mikor végre közelebb ért hozzá és rámosolygott, már biztos volt benne.

- Apa... - édesapja arca semmit sem változott, mióta legutóbb látta. – Hol vagyok?

- A fejedben.

- Meg fogok halni?

- Attól függ, hogy döntesz.

- A sorsom már eldőlt, mindegy, mit teszek.

Apja ekkor elmosolyodott.

- A sorsod? Már nem emlékszel, mit tanítottam neked? Az életben csak az biztos, ami már megtörtént, minden máson változtathatunk.

- Hogy tudnék legyőzni valamit, ami erősebb nálam? – a tehetetlenségtől könnyek szöktek a szemébe. Nem akarta feladni, élni akart úgy, mint eddig, vidáman, tele álmokkal, szerelemmel. Mégis úgy érezte, most mindent elveszít.

- Ha élni akarsz, le tudod győzni a betegséget. Születésed óta van két fegyvered, amit senki se tud elvenni tőled, az elszántság és a jó szíved: másokat mindig többre becsülted, mint saját magadat. Nézz körül, hányan gyűltek össze körülötted, hányan gondoskodtak rólad, amikor szükség volt rá: mindenki azért tette, mert szeretnek téged és nem akarnak elveszíteni. A könnyebb út nem mindig a helyes út, harcolj hát, az életért és az álmaidért! – megfordult és visszaindult, ahonnan jött. Egy percre megtorpant és visszanezett biztató mosollyal az arcán. – És ne feledd, mindig melletted leszek.

Látomása ekkor szertefoszlott. Apja szavai erőt adtak neki, elhatározta, hogy harcolni fog a végsőkig, nem hagyja cserben a családját.

Testében egyre növekedett a fájdalom, álmai összefonódtak, remegése erősödött, de ő kitartóan küzdött. Felidézte magában azokat a pillanatokat, amikért érdemes élni: ahogy Robinak, a gyenge tanulóknak és a rászorulóknak segített, mikor barátaival megnyerték a focibajnokságot, vagy mikor édesanyjával megvették első kutyáját. Látta, hogy a tanárok büszkének rá kimagasló eredményei miatt, és amiért minden emberből kihozza a legjobbat. Visszaemlékezett arra a csodás pillanatra, mikor Annával nézték este a csillagokat, felidézte a

lány vallomását és a csókját. Érezte, hogy fontos az embereknek, akik a kórházban töltött napjai alatt folyamatosan mellette álltak. Végül felidézte apja utolsó szavait: harcolj az életért és az álmaidért... Ezek az emlékek, jótettek és az emberek szeretete erőt adtak neki, olyan erőt, ami minden emberben ott van belül, de csak kevesen képesek felszabadítani. Azon az éjszakán Máté újjászületett, visszatért régi énje.

Elérte a lehetetlent: reggelre túl volt az életveszélyen, állapota stabilizálódott. Az orvosok nem tudták mivel magyarázni e hihetetlen változást, mikor a fiút faggatták, ő csak ennyit mondott:

- Nem adhatom fel, amíg nem értem el a céljaimat az életben. Amíg szükség van rám és szeretnek, nem hagyok cserben senkit – az orvosok persze nem hitték el, hogy pusztán az akarateréből és kitartásából épült fel egy ilyen betegségből, de Mátét ez nem izgatta. Boldog volt, hogy felnyitották a szemét, hogy fontos az embereknek és hogy elszántsággal szinte bármit el lehet érni. Legjobban azonban édesapjának és Annának volt hálás, akik nem adták fel és reményt öntöttek a szívébe. Már nem zavarta, hogy tolószékben kell maradnia a baleset miatt, örült, hogy kapott még egy esélyt az élettől. Úgy érezte, minden akadályt le tud küzdeni.

Pár nap múlva hazautaztak, másnap reggel tolókosijában édesanyja segítségével már iskolába is ment, szerencsére nem lakott messze az iskolától. Nagyon izgult, félt, hogy többé senki se fogja őt figyelembe venni, és csak útban lesz másoknak. Most bosszút állhatnak rajta, akik eddig nem mertek, ő pedig nem fogja megállni a helyét. Ezekről a gondolatokról megijedt, legszívesebben visszafordult volna, de ekkor eszébe jutottak apja bátorító szavai, alig láthatóan elmosolyodott, kétségei eloszlottak. Ahogy közeledtek az iskola felé, nem láttak senkit iskolába menni.

- Érdekes – gondolta – szünet van az iskolában?

Amint belépett az iskola kapuján, hatalmas meglepetés fogadta: a diákok és a tanárok sorfalszerűen felsorakozva fogadták az iskolaudvaron, hatalmas ováció kíséretében. Szóhoz sem tudott jutni a meglepetéstől. Ekkor a tömegeből kivált az egész focicsapat és közeli barátai, a magasba emelték és hangosan éljeneztek. Tanárok és diákok egyaránt hangosan tapsoltak, füttyültek, éljeneztek, elismerésük jelképeként, egyesek még most is sírtak. Máté azt sem tudta, mit mondjon, nem erre számított. A tömegben meglátta Annát is, aki könnyezett az örömtől. Legszívesebben már most magához ölelte volna a lányt: ha nem nyitja fel a szemét azon a délutánon, most nem lenne itt. De most, hogy legyőzte betegségét, már semmi sem állhatott közük. A tömegeből kivált a csapatkapitány barátja, Peti, és odalépett hozzá.

- Hallottad a hírt? – mondta izgatottan. – A tanárok jótekonysági akciót indítottak, hogy felszerelhessek az iskolát mozgáskorlátozottak részére. A te tiszteletedre!

Máté szóhoz sem tudott jutni. Soha nem látott még ennyi embert egyszerre ünnepelni, ráadásul csak azért, mert túl volt egy baleseten, ám itt ennél többről volt szó: a fiú balesete előtt is népszerű volt, mert mindig segített a rászorulókon, szót emelt az igazságtalanság ellen és kihozta az emberekből a legjobbat. Most a diákok és tanárok igyekeztek meghálálni Máténak a sok jótettét, hiszen a fiú méltó volt minden tiszteletre, így hát mindenki örömmel segített Máténak, ha tolószéke miatt akadályba ütközött.

Este tiszta volt az égbolt. Máté tolószékében kiült a teraszukra és az egyre sötétülő horizontot bámulta.

- Hihetetlen, hogy mikre képes az elszántság és a szeretet – gondolta. Mosolyogva felnézett a csillagokra. – Egyszer talán újra felállhatok.

Pályázó neve: Pirisi Gréta
Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola /Kertvárosi Iskolája/
Felkészítő tanár: Kovácsné Bényi Ilona

HATÁROK NÉLKÜL

„A verseny nyertese nem más, mint. Papp Gerda! Gratulálunk!” Mosolyogva néztem vissza a mai verseny eredményhirdetéséről a videót a buszon. A diákolimpia 5 km-es futóversenyét nyertem meg Debrecenben, a 14 éves lányok kategóriájában és nagyon, de nagyon boldog vagyok. Egészen kicsi korom óta futok és járok országos, valamint nemzetközi versenyekre. A csapatunk többi tagja is vérbeli futó, de a sporton kívül is nagyon jóban vagyok velük, de mégis a futás az, ami igazán összeköt minket. Iszonyatosan hálás vagyok, hogy egy ilyen közösségnek lehetek a tagja.

Miközben azon morfondíroztam, hogy mikor lesz a következő nagy verseny, feltűnt, hogy egyre jobban szakad a hó, és elkezdett sötétedni.

- Lea!- böködtem meg a mellettem ülő barátnőmet, aki távolugrásban lett második helyezett. –Hol és mikor lesz a következő verseny? - tudakoltam.
- Öhmmm...- törte a fejét – három hét múlva, Münchenben. Várod már, ugye? - mosolygott, látva a reakciómat a „München” szóra. Vadul bólogattam, hiszen erre a versenyre készültem évek óta. Többek között ezen a versenyen fog múlni az, hogy felvesznek-e abba az elit sport iskolába, ahova ötödik óta készülök.

Gondolataimban már a versenyen jártam, miközben a hóesést néztem a buszból. Észrevettem néhány özet, akik a busz felé közelednek, szinte már a lábuk sem érte a földet, úgy siettek. Mintha menekültek volna, de ki tudja. A következő pillanatban a busz elé száguldottak és elég közel ültem a sofőrhez, hogy lássam, amint elrántja a kormányt jobbra, hogy a balról érkező özeket ne gázolja el. Valószínűleg ez volt a buszsofőr életének legrosszabb döntése.

- Gerda! Drágám! Picikém! – hajolt fölém egy homályos alak. A hangja olyan volt, amint anyué.
- Anyu! – próbáltam kinyitni a szemeimet, de gyenge voltam, és ez magával rántott a sötét tudatlanságba.

-
Órákkal, vagy talán napokkal később kinyíltak a szemeim, de semmit sem láttam, ami megnyugtathatott volna. Nem voltam otthon. Alaposabban felmértem a terepet, a fehér-világoszöldre csempézett falakat, majd azt a két széket a sarokban bámulva rádöbentem, hogy egy kórházban vagyok. Ijedten kapkodtam a levegőt, megpróbáltam felülni, de túl gyenge voltam hozzá. Jobbra fordítottam a fejemet, megláttam a sok gépet, amire rá vagyok csatlakoztatva, az infúziót és minden mást, majd megpróbáltam sikoltani anyu nevét, de csak egy erőtlen suttogás hagyta el a számat. Mi a fene történt? Próbáltam visszaemlékezni a történetekre, de képtelen voltam gondolkodni, nagyon fáradtnak éreztem magamat. Hamarosan újra mély álomba zuhantam.

- Nincsen semmi baj! Gerda, édes csillagom! – simogatta a kezemet anyu, amint újra magamhoz tértem. Mindenem izzadt volt, retteneteset álmodtam. A barátaim kétségbeesett sikoltozását hallottam, majd egy hatalmasat csapódtam valaminek. Ennyire emlékszem belőle, de szerencsére ez csak egy álom volt, nyugtattam magamat.

- Anya! Anyu... hol... hol vagyok? Mi... miért vagyok itt? – kérdeztem még mindig zilálva. Kicsikém! – borult anya a kórházi ágyamra. – Én annyira, de annyira sajnálom! De annyira örülök, hogy életben vagy! – zokogta a kezemet fogva. – Felébredt? – jött be a szobába apu és egy... orvos. Igen, valószínűleg orvos volt. Igen! – kezdett még jobban sírni anyu. Apu gyöngéden megfogta a másik kezemet, miután odahúzott egy széket az ágyam mellé. Az arcán könnyek csorogtak, úgy éreztem, hogy valami nagyon nincs rendben. – Kérlek, valaki magyarázza el nekem, hogy mégis mit keresek itt, és miért nem emlékszem semmire! – mondtam feszülten az orvosra pillantva. – Szia Gerda! – nézett rám a kb. ötven éves orvos fáradt tekintettel. – Én dr. Balogh István vagyok, a gyermeksebészet vezető orvosa. Én végeztem el... a műtétet, 16 nappal ezelőtt. – tekintete semmit sem árult el.

- Hogy micsoda? – kezdtek folyni a könnyeim – Mi történt velem? Miért nem tudok semmiről? – kérdeztem patakzó könnyekkel. – Kérlek, hagyj abba a kérdezősködést – utasított kedvesen Balogh doktor úr. – Mindent elmondok neked, nyugodj meg! – húzott az ágyam végébe egy széket. A szüleim hol egymásra néztek, hol pedig könnyeiket törölgették, de nem szólaltak meg.

- Nos, kedves Gerda. Tudod, te vagy az egyik legerősebb lány, akivel valaha találkoztam. Komolyan, nem hittem volna, hogy felébredsz a kómából – nézett rám, én pedig riadtan pillantottam a szüleimre tudva, hogy ennek itt nincs vége. – Pontosán 16 nappal ezelőtt hoztak téged helikopterrel erre a gyermekklinikára. Te egy versenyről jöttél haza, majd buszbalesetet szenvedtél. Ne kérdezz! – intett le, mert látta, hogy rengeteg kérdésem van. – Még ne, kérlek, várj! – mondta barátságosabban, és folytatta. – A balesetet mindenki túlélte a buszsofőr kivételével, aki a helyszínen életét vesztette. A barátaid mindannyian jól vannak, kisebb sérülésekkel megúszták. Te viszont – nézett mélyen a szemembe, amit könnyek kezdtek marni – nem gondoltuk volna, hogy túléled, de miután három órán keresztül vágta ki a tűzoltók a buszból és helikopterrel a klinikára szállítottunk, elvégeztünk egy nagyon nagy műtétet, ami elkerülhetetlen volt. Tizenegy órán keresztül a műtőben voltál, de végül sikerült megmenteni téged. Ehhez viszont...- csuklott el egy kicsit a hangja - le kellett amputálnunk a lábadat, egészen a combodig. – szomorúan nézett rám, én pedig hitetlenkedve dobtam le magamról a takarót. Ez valami rossz vicc, gondoltam. Viszont amit láttam, az nem volt vicc. Mert nem láttam semmit. Tényleg nem volt jobb lábam, csak egy... egy csonk.

A további történet már egyáltalán nem érdekelt, csak zokogtam és zokogtam. Undorodtam magamtól. Nem is emlékszem, mennyi ideig sírtam keservesen, de valamikor kimerülten fordultam a bal oldalamra, már amennyire a sok „madzag” engedett mozogni, egy ideig még hallottam, ahogyan a szüleim nyugtatni próbálnak, majd elaludtam. Szörnyű fájdalmakra keltem. Nem akartam sírni, de annyira fáj a lábam... vagyis annak helye, hogy remegve nyomtam meg a nővérhívót. Ők persze egyből jöttek, aggódva megvizsgálták, majd valami iszonyatosan erős fájdalomcsillapítóval kiütöttek. Azután ez ment, ki tudja meddig. A napok és a hetek összefolytak. Utáltam mindent és mindenkit, főként magamat. Mély depresszióba zuhantam és semmi nem érdekelt. Sem a sulit, sem a barátok. A sport meg nem érdekelhetett. Gyakran jöttek látogatni mamák, papák, a barátaim és be-bejártak hozzám, de ők csak illedelmességből. Tudtam, hogy elveszítettem őket. Nem kell a sajnálatuk. Így megmondtam mindnyájuknak személyesen – amikor látogattak, - hogy ezután nem kell, nem akarom. Eltaszítottam magamtól mindent és mindenkit. A szüleimet is, akik éjt nappallá téve felváltva posztoltak mellettem. Szomorúak voltak, mert egyáltalán nem az voltam, aki a baleset előtt. Egy életvidám, okos, pozitív gondolkodású kitűnő tanuló voltam rengeteg baráttal, rendszerrel az életében. Nos, ezt a Gerdát felváltotta valaki más, akit szintén Gerdának hívtak, de árnyéka volt régi önmagának. Húsz kilót fogytam – oké, nyilván a lábam súlya sem volt kevés -, olyan vagyok, mint egy csontkollekció, antiszociális vagyok, sohasem mosolygok, de beszélni sem igazán szoktam, szemeim alatt bőröndök vannak a kínzó fájdalomtól, plusz az agresszív

fájdalomcsillapítók mellékhatásaival kell küzdenem. Egyszóval a lábammal együtt az életemet és annak értelmét veszítettem el.

A karácsonyt kórházban töltöttem, de az új évet már otthon „ünnepelhettem”. Összesen 4 hónapot és 17 napot kellett a kórházban lennem. Most hetente négyszer járok gyermekpszichológushoz, aki próbál átsegíteni a nehéz időszakon. Persze már az emlékeim is visszatértek. Általában két-három naponta kísértenek rémálmok a balesettel és az amputációval kapcsolatban. Minden nap ugyanazt csinálom, semmit. Fekszem az ágyban, tévét nézek, vagy laptopon nézek filmeket. De a közösségi oldalakról letöröltem magamat, mert meguntam a - jaj de sajnállak, hogy vagy? – üzeneteket. A 8. osztály első félévén úgy vagyok túl, hogy három hetet jártam suliba. De nem hiányzik. Már nem látom értelmét az életemnek. A barátaimat elveszítettem, a családomnak csak teher vagyok, és amit imádtam csinálni, azt nem tudom. Futni. El akarok futni minden és mindenki előtt, el a problémáktól, el a depressziótól, de nem tudok. Nincs mivel. Ezt minden nap végiggondolom, hogy csak egy nyomorék vagyok, nem érek semmit, és láb nélkül kell leélni az életemet. És főként, hogy mennyire utálok magamat.

Áprilisban elkezdtem iskolába járni. Az osztálytársaim az első időben körbetolngtak, de én elhajtottam őket, mondván „sajnáljatok mást, engem hagyjatok!” A lábam – vagyis annak helye már nem fáj, de a bennem kongó üresség kikészített. Mindenkivel megutáltattam magamat, mert segíteni próbáltak. Mindenki csak úgy beszélt rólam, hogy „roki”, azaz rokkant vagyok. A toloszékemet magam hajtottam, és ha valakihez közeledtem, mindig úgy figyelmeztették a közeledésemre „vigyázz, jön a Gerda és elüt a Trabantjával.

Mivel mindenki megutált, én lettem az, akit még jobban bántottak. Én voltam a „falábú”, a „sánta kutya”, a „fállábú mélabú” és hasonló. Minden reggel a liftből kigurulva átkoztam a napot, amikor a baleset történt. Átkoztam én mindent, amit lehetett. A tanulás nem érdekelt és bár a tanárok mindig próbáltak segíteni, egy idő után rájöttek, hogy csak szimplán nem tanulok, így sorra gyűjtöttem az egyeseket. Mindenből bukásra álltam. Az órákon csak testben voltam ott, lélekben teljesen máshol jártam. Futottam. Megpróbáltam még egyszer emlékezni, hogy milyen teljes életet élni. Otthon pedig anyáékkal és a pszichológussal veszekedtem minden adandó alkalommal. Anyáék a tudtomon kívül csináltattak nekem egy műlábat, de én nem voltam hajlandó felpróbálni sem.

Egy napon viszont minden megváltozott. A suliból „gurultam” haza, s mert szép idő volt, megmondtam apunak, hogy ne jöjjön értem, közben zenét hallgattam. Pest nagyon forgalmas és pörgő város, mégis mindenki alaposan megbámult, ki fintorgott, ki pedig szánakozott. Rájöttem, hogy rossz ötlet volt így hazamenni, míg nem...

- Szia – állt meg előttem egy nálam kicsit idősebb srác. Mosolygott. És nem kérdezte meg, hogy kell-e segíteni. Azonnal szimpatikussá vált. – Szia – eresztettem meg egy halvány mosolyt, pedig már hónapok óta nem mosolyogtam. – Gergő vagyok – nyújtott kezet és továbbra is mosolygott. Kezet fogtunk, de a keze hideg volt és nagyon furcsa. Odanéztem – Te... te... te... - próbáltam megfogalmazni, amit látok – Igen. Pont mint te. De úgy látom, neked kell valaki, akivel meg tudod beszélni a dolgokat. Látszik rajtad. Én is ugyanilyen voltam. Meghívlak egy fagyira, de előbb megmondod a neved? – vigyorgott és nem hittem a

szememnek. Ő boldog volt, pedig... pedig... egy cipőben jártunk, műkeze volt. – Persze. Gerda. Papp Gerda – és most már őszintén mosolyogva indultam el egy közeli fagyizó felé, miközben ő a tolószékem mellett sétált. Nem tolt és ez még inkább szimpatikussá tette.

Azon a napon minden megváltozott. Végre találtam valakit, aki átérzi a helyzetemet, de ugyanúgy normális emberként kezel. Gergő elmesélte a saját történetét, ami eléggé hasonlított az enyémmre, csak ő a kezét veszítette el, ráadásul a jobbat. Ezután el akarta dobni az életét, valami viszont mégis ráébresztette, hogy nem adhatja fel. Megtanult bal kézzel írni, és a felépülése után egy évvel folytatta a kézilabdázást, azóta is csinálja és nagyon eredményes benne. Meséltem neki a „műlábamot”, amiről hallani sem akartam, de ő elmondta, hogy vele éppen ugyanez volt a kezével kapcsolatban. Persze mi erről természetesen beszélünk, mert ez az életünk részévé vált, de közel sem olyan egyszerű élni, mint ahogyan egyesek hiszik. Ráadásul mindig minket bámulnak meg, minket becsülnek le és rólunk mondják, hogy nem vagyunk normális emberek. És ez fáj. Nagyon fáj. Emiatt ott, akkor eldöntöttem valamit és bár egyik napról a másikra nem ment a változás, egészen rövid időn belül visszatért a régi énem.

E mögött rengeteg fájdalom, küzdelem, sírás és gyötrődés van, de attól a naptól fogva egy igazi barátra leltem, és egy igazi barátot tudhattam magam mellett, aki mintha a bátyám lenne. De nevezhetném a megmentőmnek, sőt őrangyalomnak is.

– Gyere el velem sétálni – mondta, amikor hazakísért, - De... halt el a hangom és a lábamra, vagyis annak szerencsétlen csonkjára pillantottam. – Nem, nem. Két hét múlva. Addigra talán már tudsz a lábaddal menni. – mosolygott folyamatosan. – Menni fog, én tudom. Tudom, hogy képes vagy rá. – Több sem kellett, lehajolt hozzám és miután fülébe súgtam egy nagyon-nagyon hálás „köszönömöt”, szorosán megöleltem, a könnyeim pedig patakokban kezdtek folyni. Az örömtől. A megkönnyebbüléstől. A hálától. Egyszerűen boldognak éreztem magam, ilyet pedig nagyon régen éreztem.

Találkozásunk óta három év telt el. Nagyon sokat változtam. Az a nap volt az én „szerencsenapom”, kaptam még egy esélyt, hogy kimásszak a depresszió feneketlen gödréből, és megtettem. Az első alkalommal, amikor lábra kellett állnom, szinte azonnal összerogytam, de csináltam tovább, nem adtam fel. Anyuékkal újra normálisan viselkedem, mindenkivel megbékéltem, de a sulit ott hagytam az utolsó fél évre. Magántanuló lettem és azóta újra tanuló, ráadásul jól. Három hónapig kellett „barátkoznom” a lábammal, utána már egészen jól mentem vele. Gyakran járok sétálni a mai napig, de valamire még inkább felfigyeltem. Barátok nélkül nem ment volna ez az egész, meg persze a családom nélkül sem. A sok séta miatt megerősödtem. Egyik nap lementem a futópályára, ahol persze mindenki furcsán nézett rám. Sétáltam egy kört. A következő nap kettőt és így tovább. Pár hónappal később már kocogtam, majd egy teljes évvel a lábammal való megbarátkozás után futni kezdtem. Elértem, hogy ne nézzenek rám furán a sportpályán. Újra a közösség tagja lettem. Rengeteg idő, gyakorlás és áldozat van ebben az egészben, de egy évvel ezelőtt elég erősnek éreztem magam arra, hogy egy versenyen részt vegyek. Nem lettem helyezett, de elismerő pillantásokból jutott nekem is, és meg sem álltam. Megállíthatatlan voltam. Újra azt csináltam, amit szerettem és a profi, csillagászati összegekbe kerülő lábammal újra tudtam versenyezni. Most már nem lenéző, hanem büszke pillantásokat kapok, és újra önmagam lehetek. Ez a családom és a legjobb barátom nélkül nem sikerült volna. Ők szurkolnak nekem minden versenyen. Újra szeretem az életemet és büszke vagyok arra, aki vagyok. Már nem szégyellem a másságomat.

Azt hiszem, ez az én siker sztorim. Ez bizonyítja, hogy semmi sem lehetetlen. „Azóta is hálás vagyok mindenkinek, aki támogat és támogatott. Fantasztikus emberek. Semmi, ismétlem semmi nem lehetetlen!” Mondtam egy interjúban a paralimpián, ahová kijutottam és a két kilométeres női futószámban nyertem. Visszaemlékeztem, ahogyan Budapesten álltam a dobogó legfelső fokán, miközben a Himnusz nekem szólt, a fejemben pedig a díjátadón elhangzott mondat visszhangzott és elmosolyodtam.

„A verseny nyertese nem más, mint... Papp Gerda!”

Pályázó neve: Szilasi Flóra
Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola /Kertvárosi Iskolája/
Felkészítő tanár: Kovácsné Bényi Ilona

BÉFOGADNAK?

-Sofia, ideje felkelni! –keltett anyu reggel 6 órakor. – Apád mindjárt jön és átrak a tolószékbe, addig gondold át, hogy mit szeretnél ma felvenni!

- Rendben anya!

Minden reggel izgulok, hogy mit fognak rólam gondolni az emberek a tolószékem miatt, de ma különösen, mert ma van az első napom az új iskolában.

- Sofia, tudod már, hogy mit veszel fel? – kérdezte már kicsit ingerültebben anya.
- Nem, még nem.... Nem tudom, valami különlegeset akarok az első napra,hmmm.... legyen mondjuk a fekete farmerom a kötött kék-fehér csíkos pólóval.
- Rendben idehozom. Öltözz fel és mindjárt jön apád átsegíteni a székbe!

Anya már oda is adta az összes ruhadarabom. Többször is átgondoltam, hogy biztos jó lesz-e? Végül úgy döntöttem, hogy megfelel az öltözékem.

- Apa jöhetsz! – kiáltottam.

Pár pillanat alatt már itt is termett és egy rutinos mozdulattal áttett az ágyról a tolószékbe.

- Ma különösen csinos vagy Sofi! dicsérte meg az öltözékem.
- Köszönöm Apa!

Apa áttolt a konyhába, ahogy édesanyám sürgött-forgott. Biztos valami különleges reggelit szeretett volna készíteni. Az szagok alapján nem nagyon sikerült neki. Tudni kell, hogy anyám nem egy konyhatündér, de azért nagyon igyekszik.

- És... Kész is! – kiáltotta anya, majd elém tette a reggelim.
- Köszí, anyu. De megtudhatnám, hogy mi ez?
- Jaj, nem már, megint valamit elrontottam. Igyekszem, de hát tudod, a reggelik annyira nem mennek nekem.
- Khm. Csak a reggelik? – szólt apám, amin én is jót nevettem. Anyu ezt nem díjazta.
- Kálmán, Sofi ne nevessetek ki! Tudjátok, hogy próbálkozom. De tudjátok mit, ezt majd én megeszem, ti meg csináljatok magatoknak! – apuval egymásra néztünk aggodalmasan.
- Nahh most mit csinálunk? – kérdeztem aput.
- Útközben veszünk reggelit! – felelte.
- Jajaj már negyed nyolc, indulnunk kell!
- Rendben felöltözöm, és már mehetünk is! felelte, majd kiment a konyhából.

Én odagurultam anyuhoz és mivel úgy döntöttem, hogy a fekete kardigánom veszem fel, ami a felső polcon volt, megkérem, hogy vegye le.

- Tessék Sofi! – adta a kezembe.
- Köszí!
- Ügyesen az iskolában és ne izgulj, biztos el fognak fogadni úgy, ahogy vagy! – persze, én ezt kétlem...
- Nahh, már indulhatunk is Sofi! – vette fel a cipőjét apu, majd az enyémet is lábamra adta.
- Köszí! – mosolyogtam rá.
- Még egyszer sok sikert, Sofi! – bátorított anyu.

Apával egymás mellett sétáltunk ki a kocsizhoz, az az én gurultam. Apa kihúzta a kis feljárót és a hátsó sorban elfoglaltam a helyemet. Az út szótlanul telt. Megérkeztünk a pékségbe.

- Várj, apu! Szerintem anyának is hozz valamit, mert kétlem, hogy legyúrte volna az általa készített „reggelit”.
- Igazad van! – mosolyodott el.

Közel volt a pékség az iskolához, már láttam az épületet. Egyre jobban kezdtem izgulni, hogy miként fogadnak az osztálytársaim. Féltem minden másodpercben, s egyre jobban, de szerencsére apu félbeszakította a gondolatmenetemet, mert megérkezett.

- Tessék, itt is van, még friss meleg – dicsekedett szerzeményeivel, majd odaadta a kakaós csigát.
- Köszönöm! – mosolyra húztam a számat.
- Sofi el is felejtettem mondani, hogy az első napon, csak osztályfőnöki órák lesznek. S az elsőn be kell mutatkoznod, mivel új diák vagy.
- Jaj, ne! Mondhattad volna előbb is, legalább fel tudtam volna készülni egy kicsit. - folytattam volna, de megérkeztünk.

Apa ismét kíségetett a kocsiból. Egyedül indultam az iskolába. amíg befelé haladtam, nagyon sokan megbámultak. Az zavart, hogy sajnálkozva néztek rám. Lassan odaértem az ajtóhoz, kinyitottam....., de most kezdődtek a gondok, nem fért be a kerekesszéke. Ott üldögéltem az ajtó mellett, egészen addig, amíg egy lány meg nem szólított.

- Szia, a nevem Panna. Bizonyára Te leszel az új osztálytársunk. Gyere, megmutatom az osztályt.
- Köszönöm, én Sofi vagyok. Van egy kis gond, ugyanis nem fér be a széke.
- Jaj, ezen könnyen segíthetünk, mindjárt kinyitom az ajtó másik szárnyát is.
- Köszönöm. – mosolyogtam rá.
- Igazán nincs mit, de gyere siessünk a lifthez, mert két perc múlva becsöngetnek.

Megérkeztünk az emeletre. A lifttel szembeni osztályba vezetett Panna. Épp amikor benyitottunk akkor szólalt meg a csengő. Panna a helyére ment én pedig az ajtónál maradtam.

- Szervusztok, gyerekek! – köszöntött minket egy tanár, aki gondolom az osztályfőnököm lesz. Magas, vörös hajú nő, fehér köpenyt viselt.
- Osztályfőnöki órákkal kezdjük az évet. Az első órában megismerkedünk új osztálytársatokkal. Kérlek, gyere ide hozzám és mutakozzál be.

Odagurultam a tanárnő mellé.

- A nevem Molnár Sofia, Londonban születtem. Édesapám angol. Két éves voltam, amikor elváltak a szüleim. Azóta édesanyám újra férjhez ment. A nevelőapámat édesapámnak tekintem. Londonból Sopronba költöztünk és egészen tavalyig ott éltünk. Azért költöztünk Budapestre, mert a szüleim itt kaptak állást. Az előző iskolámban hármast négyes tanuló voltam és versenyszerűen atletizáltam. Ezzel a sporttal sok helyre eljutottam Szlovákiától kezdve Kanadáig 2013. márciusáig.... amikor is tolószékbe kerültem. Kezdetben nagyon nehéz volt megszokni, de ma már, úgy érzem, teljes életet tudok élni.
- Köszönöm Sofia! Gyerekek, most kérdezhettek Sofiától.

Egy szemüveges lány feltette a kezét.

- Miért kerültél tolószékbe?
- Egy nyaraláson történt a Balatonon. Szerettem volna lemenni egy lépcsőn a vízbe, de megcsúsztam, nagyot estem és eltört a gerincem. Lebénult a lábam.
- A szüleid, hogy viselték?
- Mindketten nagyon együtt érzőek voltak, az egész lakást átalakították, hogy kényelmesen tudjak mozogni.

Több kérdés nem volt.

- Gyerekek! – szólalt meg a tanárnő. Mindenki vegyen elő egy lapot és mutatkozzon be rajta Sofinak. Sofi te itt elől fogsz majd ülni. Míg az osztálytársaid írnak, Te nézzél körül az osztályban.

A terem citromsárgára volt festve. Hátralátott állatokat láttam, amitől kissé elborzadtam. A falújságon volt a Balatonról egy kép, ami rossz emlékeket ébresztett bennem. Megpróbáltam kiűzni a fejemből a szörnyű gondolatokat, nehogy elbőgjem magam. Egyszemélyes padokban ültünk. megfigyeltem, hogy kb. kétszer annyi lány van, mint fiú. Mind gyönyörűek voltak, egy kivételével, aki szemüveges, szeplős és vörös hajú lány volt. Ő volt Panna, aki valószínűleg a barátnőm lesz. Itt véget is ért a szemlélődésem, mert a tanárnő megszólalt.

- Rögtön csöngetnek! Ebédig játszhattok az udvaron, addig én Sofinak megmutatom az iskolaépületét. Gyere Sofi, a tanárokkal majd holnap ismerkedhetsz meg. Köszönjétek el egymástól!

Meg tudtam hogyan tudok közlekedni az új iskolámban. Örültem, hogy az osztályfőnököm, nem vitt ki a játszó gyereke közé. Visszamentünk az osztályba, ahol a tanárnő odaadta a bemutatkozó papírokat.

- Olvasd át otthon, ismerkedj az osztálytársaidal. Ők is igyekezni fognak, hogy elfogadják ezt új az helyzetet. Biztos vagyok benne, hogy sokat segítenek majd neked. De te is légy megértő, türelmes velük.
- Köszönöm, tanárnő!

Így telt az első tanítási napom. Nem is volt olyan rémes. Sőt kifejezetten jó volt.

Pályázó neve: Rideg Anna
Intézmény neve: Kalocsai Fényi Gyula Általános Iskola /Kertvárosi Iskolája/
Felkészítő tanár: Bartáné Rácz Irén

BÁRMIRE KÉPES VAGY

A Nap már lemenőben volt, de Dániel cellája mélyéről ezt nem érzékelte. Aludni próbált, és mindent elfelejteni, amikor megzavarta valaki.

- Látogatód érkezett! - mondta szinte köpve a szavakat a börtönőr.

A szerencsétlen fiú ütemes kopogás nyugtalanító hangját hallotta egyre inkább közeledni. ismerős volt neki a hang, de hiába kezdett el kutatni agya legmélyebb bugyraiban, nem jutott eszébe senki. Ekkor meglátta vendégét. Virág volt az, a vak lány. Így már minden érthető volt. Dániel szándékosan száműzte fejéből a lány emlékét. Ő kergette kilátástalanságba az egész életét. Ezen a szójátékon máskor nevetett volna, de nem a börtönben, nem a tényleges életfogytiglan elrendelésére várva.

- Te? Miért jöttél?
- Nehogy azt hidd, hogy megsajnálalak, lelkiismeretem támadt, és mindent bevallok. – kergette el egy csapásra Dani utolsó reményeit is volt osztálytársa.
- Engedjenek be hozzá!- csettintett a lány.
- Nem túl veszélyes ez egy... - kezdte el restellve mondanivalóját az őr.
- Egy vaknak? Egy fogyatékosnak? Egy bénának? Egy kupac szerencsétlenségnek? Válaszoljon, ha kérdezem! – ordította magából kikelve.
- Igenis, Hölgyem. Fáradjon beljebb!- hunyászkodott meg a nagydarab férfi.
- Hagyjon magunkra! – mondta Virág immár jóval nyugodtabb hangon.
- Ahogy óhajtja... - vonult vissza a felesleges harmadik.

Virág elégedetten nézett körbe a sivár magánzárkában. Idefelé jövet izgult, mert azt hallotta, hogy manapság már minden ilyen helyen van tévé, konditerem, könyvtár és egyéb dolgok, amiktől a rabok kicsit jobban érzik magukat. Szerencsére a kegyetlen sorozatgyilkosokkal sokkal rosszabbul bánnak, mint mondjuk azzal, akit sikkasztáson, lopáson, vagy adócsaláson kaptak. Éppen megfelelő hely ez annak, aki olyan csúnyán bánt vele miután megvakult.

- Ügyes voltál... Megtanultam a leckét.
- Most már késő. Figyelmeztettelek, hogy egy fogyatékos is bármire képes. Emlékszel még, hogy mit mondtál erre nekem?
- Majd agyonversz a fehér botoddal? – mosolyodott el keserűen Dani. Ez az emlék még a gyilkosságok előtti időkből származott. Egyből elkomorodott, amikor ráeszmélt, hogy ezzel indította el a lavinát.
- Pontosan! Milyen okos vagy te... De nem eléggé!
- Szóval beismered: te voltál. Te ölted meg azt a sok ártalmatlan embert. De engem miért nem? – húzta fel a fiú az egyik szemöldökét szokásához híven.
- A halál megváltásként ért volna téged, ha ráébredsz, hogy ez az egész miattad volt. Így bosszultam meg mindent. Mit gondolsz, miért törölték el a halálbüntetést? Többek között azért, mert sok ember olyan gyáva volt, hogy nem merte megölni magát, viszont annyira elszánt, hogy a méltó büntetés reményében valaki mással végzett. Öngyilkosság közvetett módon. Viszont az életfogytiglani halálbüntetés? Az már más tésza. Örökké szenvedni fogsz. Minden egyes nap eszedbe fogok jutni. Ha pedig mégis elfelejtenél, akkor visszajövök és felszakítom a sebeidet. Az arcodba röhögök, és leveszem a napszemüvegemet, hogy láthasd azt az üveges tekintetet, amitől annyira távol akartad magad tartani, hogy szakítottál velem.

Dani beleborzongott, hogy valaha hogy is szerethetett egy ilyen kegyetlen szörnyeteget. Vagy akkor még nem volt ilyen? Amit ő határozottságnak vélt, az valójában a gyilkos elszántság volt? Válaszokat szeretett volna, és csak egy ember volt, akitől megkaphatta őket.

- Mindig azt mondogattam neked, hogy egy hercegnő vagy. Komolyan gondoltam. – kezdett bele a finom puhatolózásba a fiú.
- Tudom. – felelt a másik magabiztosan.
- Egy hercegnő gyémántból.
- Ezt bóknak veszem. De ahogy te mondtad: most már túl késő.
- Nem szántam annak. Olyan vagy, mint egy gyémánt.
- Ezt már mondtad.
- Ugyanolyan vagy, mint mindenki más, csak szerencsés csillagzat alatt születél. Minden fényt visszaversz, így olyan, mintha te magad sugároznád azt. Kemény vagy, törhetetlen. Eltörpülünk melletted mindenben, nem tudunk téged túlszárnyalni.
- Vak vagyok. Nem nevezném magam szerencsésnek.
- Valóban, elég szerencsétlennek tűnsz. Talán a saját fényed vakított meg?
- Baleset volt.
- Én ezt nem firtatom annak ellenére, hogy pontosan tudom, mi történt.
- Nem lesz esélyed senkinek sem elmondanod. Gyakorlatilag halott vagy. Már csak a tested maradt, a lelked az enyészeté.
- Rosszul esett, amikor az első találkozásunkkor a „baleset” után azt mondtam, hogy a szem a lélek tükre? Tévedtem.
- Csakugyan? Utána meg azt mondtad, hogy szeretted a szemem csillogását. – nevetett fel Virág gúnyosan, szavainak keserősége már szinte marta az ember tüdejét, amikor ugyanazt a levegőt kellett szívnia, mint neki.
- Annak előtte mindig olyan határozottan meredtél a semmibe. Csodáltalak ezért, mert az egész életed ilyen volt, van és lesz: céltalan és törtető.
- Tudod, én bármikor kísértálhatok innen, viszont te nem. Jelentkezhetek tanúnak, ha akarod, de abban nem lesz semmi köszönet. Én a helyedben nem szórakoznék magammal. A szegény vak kislányban mindenki megbízik, és ugyan ki hinne neked, ha előállsz az igazsággal? „Egy fogyatékos nem képes ilyenre. Teljességgel lehetetlen!” mondanák. De nem fejezted be a mesédet rólam és a szemeimről.
- Hol is tartottunk? Igen, már rémlik. Szóval megvakultál. A fejemben játszi könnyedséggel magam elé képzeltelek egy csinos napszemüvegben, ügyesen manőverezve az akadályok között. Viszont elkövettél egy hibát, legalábbis abban a pillanatban az volt: megmutattad a szemeidet. Úgy éreztem, mindent elvesztem, ami téged jelentett.
- Még mindig ugyanolyan vagyok.
- Nem, többé már nem. Akkor még tényleg ugyanaz a tökéletes csaj voltál, de a hidegvérű gyilkolás meg tudja változtatni az embereket...
- Erre hamarabb is rájöhettél volna. – suttogta Virág alig hallhatóan. Gyorsan elmorzsolta egy könnycseppet a fiú után, aki valaha szerette.
- Akkor még nem tudtam. Tudod mikor jöttem rá erre? Amikor meghallottam a botod kopogását a betonon. A szemedet helyettesíti, igaz? Olyan fegyelmezetten, elszáontan verted azzal a szerencsétlen bottal a padlót, hogy abban reménykedtem: bereped, és szabad leszek.
- Már sosem leszel szabad.
- A remény hal meg utoljára. Én még bizakodó vagyok. Mi van, ha lehallgatják a beszélgetésünket?
- Szerinted olyan amatőr vagyok? – horkantott fel Virág felháborodva.

- Csak úgy kíváncsiságból: hogyan sikerült mindezt végbevinned? – kérdezte Dániel igazi érdeklődéssel a hangjában.
- Amikor még minden rendben volt sokszor hallottalak ilyen fura, kattogó hangot kiadni a nyelved és a szád segítségével. A denevérek ultrahangokkal tájékozódnak.
- Gyorsan témát váltottál. – vágott közbe a fiú.
- Hallgass végig! A tárgyakról visszaverődő ultrahangokkal tájékozódnak. A te kattogásod is visszaverődik a tárgyakról, és mivel a hallásom lényegesen jobb lett, mint a baleset előtt volt, én is meghallom ezeket az igen halk visszhangokat. Még biciklizni is tudnék, ha nem járna a lebukás veszélyével. Sajnos egy lányt majdnem sikerült megmenteni. Az utolsó szavaival ezt hangot utánozta, és azt mondta, hogy ezzel mindent meg lehet oldani. Kezdtem megjedni, hogy esetleg ez a nyom hozzám vezetne, de az egyik ismerősöd segített nekem. Elárulta a rendőrségnek, hogy ez a te jellegzetességed. Így kaptak el, ez mindent egyértelművé tett.

Hiba volt téged így alábecsülni... Bármire képes vagy.

Pályázó neve: Rupa Ibolya
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Dózsa György Szakközépiskolája,
Szakiskolája és Kollégiuma
Felkészítő tanár: Gesztesi Tímea

NE NÉZZ RÁM FURCSÁN

Ne nézz rám furcsán,
Hisz én is élek.
A nap fényét én is élvezem,
A szeretet melegét követelem.

Testem beteg, ezért megvetnek,
Ne tegyétek, hisz én is élek.
Szívem fáj ha arra gondolok,
Nem szerettek, mert más vagyok.

Beteg vagyok jól tudom,
Ezen változtatni nem tudok.
Változzatok ti, fogadjatok el,
Hisz én ettől boldog leszek.

Pályázó neve: Szulimán Dominika
Intézmény neve: Bajai Szakképzési Centrum Dózsa György Szakközépiskolája,
Szakiskolája és Kollégiuma
Felkészítő tanár: Gesztesi Tímea

A FÁJDALOM

Vézna kezeim már nem sok mindent ér ;
Családom barátaim kik mellett állok;
Szívem megszakad ha arra gondolok :
Hogy nekik teher vagyok ?
Mindenki azt alítja nincs így ;
De én érzem hallom;
Mikor édesanyám a szobában sír ;
Miért pont én ? Mért nem haltam meg ?
Miért kell mindenkinek miattam szenvednie;
Már nem értem. Csak kérdések kavarnak bennem.